

SEVGİ

dünyası

SAYI: 200902 FİYATI: 900.000 TL

BOZULANLAR NASIL DÜZELECEK?

Dr. Refet Kayseriliği

BİR İSTANBUL KLASİĞİ

Güngör Özyiğit

KABUĞUNDAN SIYRILMAK

Nadide Kılıç

YOLCULUK

Acar Doğangür

AYIN DOSYASI: DUYU ÖTESİ

Aylık Kültürel
ve Siyasi Dergi

Cilt: 32
ŞUBAT 2000
Sayı: 374

SEVGI YAYINLARI
TİC. LTD. ŞTİ.
adına
Sahibi ve Genel Yayın
Müdürü
Dr. Refet Kayserilioğlu

Yazı İşleri Müdürü:
Güngör Özyiğit

Yayın Kurulu:
Güngör Özyiğit
Nelda Bayraktar,
Zeynep Elkâtip,
Hale Ürkmezgil
Özenç Kayserilioğlu

Halkla İlişkiler Müdürü:
Tülin Özyiğit

Haberleşme Sorumlusu
Kâzım Erdemoğlu
250 42 42

Okur - Abone İlişkileri
Kâzım Erdemoğlu
252 85 85

Yönetim Yeri:
Aydede Caddesi
Kıvılcım Apt. No. 4/5
80090 Taksim/İSTANBUL
Tel: (0212) 250.42.42

Yazışma Adresi:
SEVGI DÜNYASI
P.K.471-Beyoğlu-İST.
80090

Mizanj ve
Teknik Danışman
Hale Ürkmezgil

Dizgi:
Özenç Dizgi

Baskı
Form Matbaacılık
613 88 25 - 613 89 73

Fiyat: 900.000 TL
Yıllık Abone:
10.000.000 TL

Yurt Dışı: 15.000.000 TL

İ Ç İ N D E K İ L E R

Sevgili Dostlar

Dr. Refet Kayserilioğlu	1
Bozulanlar Nasıl Düzelecek?	
Dr. Refet Kayserilioğlu	2
Bir İstanbul Klasîği	
Güngör Özyiğit	8
Esinler	
Olgay Göksel	13
Tablolar	
Olgay Göksel	14
Kimden Yanasın	
Demenin Kolaycılığı	
Özenç Kayserilioğlu	16
Gönül Kapıları	
Acar Doğanün	20
Aydın Penceresi	24
Yolculuk	
Acar Doğanün	26

DUYU ÖTESİ

Duyular Ötesi

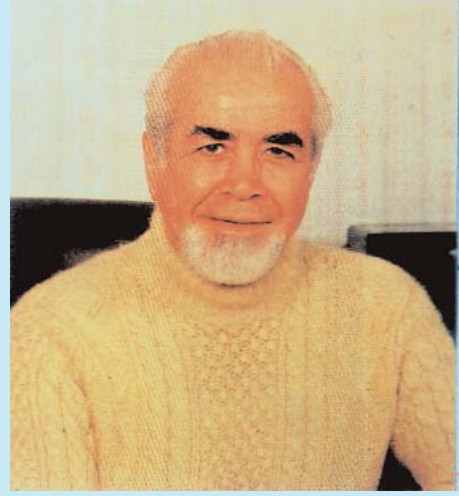
Nelda Bayraktar	33
Uzakları Gören Gözler	
Barış Birol	36
Duyu Ötesine Varmak	
Bihter Somer	40

Kabuğundan Sıyrılmak

Nadide Kılıç	43
Kitaplık	47
Hayatımız Mizah	48

Sevgili Dostlar

Ülkemizde iyiye doğru bir yönelme başlamış durumda. Enflasyonun düşmesi için ciddi bir çaba var. Ekonomik durum düzelmeye başladı. Adaletin, toplumsal düzenin, politikanın düzelmesi de bunu takip ederse iyilik daha belirgin olacaktır. Kötüler ve kötülük yapanlar yakalanmaya başladı. Onlar hakettikleri cezayı da alırlarsa, düzelme daha hızlı olacaktır. Hapishaneler kötülüklerin arttığı, kötülük eğitiminin yapıldığı bir yer olmaktan çıkarılmalıdır. Hapishanelerin bir düzelme ve ıslah yeri olması acilen sağlanmalıdır. Kötülükler, caydırıcı yaptırımlar arttıkça daha çok azalacaktır. Sonra gönüllerin eğitilmesine sıra gelecektir.

Hükümetimizin aldığı çok doğru kararlar, ülkemizin önünü açmaktadır. IMF ile yapılan iyi anlaşma, IMF'den ve Dünya Bankası'ndan ve AB'den gelecek yardımlar, hükümetin maddi sıkıntısını azaltacaktır. İyiye gidildiğini bütün dünya da görmektedir ki, otuz yıl vadeli bir borç bulunabilmiştir. Şimdi KİT'lerin özelleştirilmesi, memur ve işçi fazlalıklarının kesin bir kararla normal düzeye getirilmesi gerekmektedir. Hükümeti geçim kapısı olmaktan çıkartmak, sonra da ihalelere fesat karıştırılmasını, eşe dosta menfaat dağıtılmasını mutlaka önlemek gerekir. Yoksa paraların ve imkânların sağa sola savrulması bitmezse, iki yakamız bir araya gelmez, hiçbir zaman.

Oy avcılığı için ulûfe (bahşiş, çıkar) dağıtanlar, gittikçe daha çoğunun isteneceğini bilmelidirler. Çıkarıcıları hiçbir şekilde doyuramazsınız. Oy verecek vatandaş "şu parti, veya şu partiler ve bu hükümet memleketimizi daha ileri götürüyor, Türkiye her yönden refaha ulaşıyor. Öyleyse oyumuzu onlara verelim" diyebilmelidir. Esas doğrusu da budur. O zaman Hükümeti kuracak partiler de kendi yandaşlarından önce, ülkenin genel yararlarını öncelikle düşünmeye başladılar. Ülkemizde ahlâkın düzelmesini istiyorsak, hükümeti teşkil eden partilerin en başta ülkemizi düşündüklerini bize göstermeleri gerekir. Bugünkü koalisyonda sayın Ecevit'in ve sayın Bahçeli'nin dürüst ve kararlı tutumları çok açık görülüyor. Çok güzel örnek oluyorlar. Elbette sayın M.Yılmaz'ın da katkıları çok olumlu yönde oluyor ve o iki partiyi kaynaştıran bir rol oynuyor. Hepsine başarılar diliyoruz ve ülkemize de daha parlak gelecekler diliyoruz.

En derin sevgilerimle
Dr. Refet Kayserilioğlu

Bozulanlar Nasıl Düzelecek?

DR. REFET KAYSERİLİOĞLU

İNSANİ DEĞERLER TERKEDİLİNCE

Toplumların düzenli işlemesi, insanların ilişkilerinin, işlerinin ve alış-verişlerinin herkesin yararına olarak yürümesi, ancak insani değerler herkesçe benimsenirse mümkün olabilir. *İnsanî değerlerin az veya çok terkedilmesi, toplumda gittikçe artan huzursuzlukları ve bozuklukları meydana getirir.*

Bunun örneklerini ülkemizde çok görmekteyiz. Örneğin insanlar doğru ve dürüst davranacak yerde, yalana, hileye, aldatmaya saparlarsa, o toplumda güven kalmaz, huzur kalmaz ve sevgiyle el uzatmak hiç olmaz. Aldatanlar, bir süre için kendilerini kazançlı sanırlar ve için için sevinirler. Ama zaman içinde o kişiye kimsenin güveni ve sevgisi kalmaz. Bir gün gelir ki aldattığını zanneden, alandığını görür. Yaptığı haksızlıkların ve kötülüklerin kendine döndüğünü farkeder. Aldananlarsa kendisini aldatanlara karşı kızgınlık, kin ve nefret içinde olurlar. Kendi iyi niyetlerinin kötüye kullanıldığını, kendilerinin enayi yerine konulduğunu görerek üzürlürler. Bir daha kimseye güvenmeyeceklerine ahdedirler. *Sonuçta toplum birbirine güvenmeyen kişilerden kurulu hale gelir.* Güveni kaybetmiş toplumlar huzurlu olamaz,

birlikte hareket edemez, güçlü atılımlar yapamaz.

Yükselmiş, işinde veya mesleğinde başarılı olmuş kişileri kıskananlar, onlar hakkında yalanlar ve iftiralar uydurarak onları yıpratmak, kötü duruma düşürmek isteyenler oluyor. Onlar kıskandıkları kişilere zarar verdiklerini

görerek belki bir süreye sevinirler. Fakat bu davranışları onları yükseltmiş olur mu? Hele o kıskandıkları kişinin seviyesine yükseltir mi? Yoksa herkesin gözünde zavallılığını belirtmiş duruma mı düşer? Çünkü denmiştir ki: *"Başkasını hor tutan kendini alçaltandır."* Yine denmiştir ki: *"Her şeyi elde etmek istiyorsanız, onun en kısa yolu kendinizi yükseltmektir. Kötülerin zannettiği gibi,*

**İyiler, iyi olanlar
başkalarını kötüleyerek
bir yere varılamayacağını
bilirler. Onlar çalışarak,
bilgilerini ve tecrübelerini
artırarak daha bilgili,
daha tecrübeli ve
daha çok seven
olmaya uğraşırlar.**

başkalarını hiçbir şey yapamaz hale getirmek değil." İyiler, iyi olanlar başkalarını kötüleyerek bir yere varılamayacağını bilirler. Onlar çalışarak, bilgilerini ve tecrübelerini artırarak daha bilgili, daha tecrübeli ve daha çok seven olmaya uğraşırlar.

Dürüst yollardan çalışarak kazanacakları yerde, başkalarını tehdit ederek, korkutarak *haraç alanlar*, sonra mafya diye ün yapanlar, bir süre kazançlı

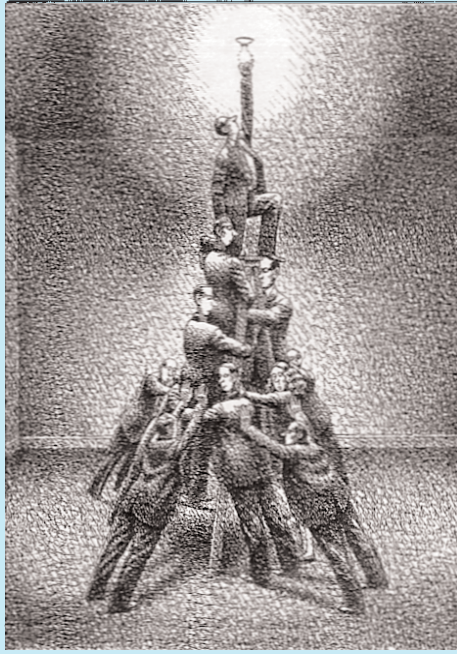
görünürler. Ama zaman içinde ya öldürülürler ya ezilirler ya da adalet onların yakalarına yapışır. Haksız ve helâl olmayan yollardan gelen kazanç da kimseye hayır etmez ve mutluluk vermez. Görevini iyi yapmayan memur, rüşvet olarak haksız işler yapan yönetici, rüşvetle haksız karar veren hakim yanlış yoldadır. Onlar da yaptıkları haksızlıkların kendilerine dönecek zararlarını zaman içinde görürler.

Bunlar neden oluyor? *Toplumda ahlâk bozulmuştur, gerçek değerler kaybolmuştur ve insanlar yalnız kendilerini, kendi çıkarlarını düşünür olmuşlardır.* Bu durumdaki toplumda huzur ve mutluluk olamaz. Herkes bir yönden sıkıntılıdır, huzursuzdur. Kimse kimseye güvenmemekte ve inanmamaktadır. Güvenin ve inanmanın olmadığı

yerde de sevgi olmaz. Bir yerde sevgi yoksa, orada hem topluca yükselme kalmaz, hem de dirlik, düzenlik, süreklilik kazanılamaz. *Bozulmanın temel nedeni bencillik, çıkarıcılık, yaşamı dünyadan ibaret görmek ve Yaratanın varlığına ve O'nun düzenine inanmamaktır ve tabii uymamaktır.* Böyle olunca iyilik değerini yitiriyor. Doğru ve dürüst olmak enayilik gibi görülüyor. Çalışmadan kazanmanın yolları aranıyor. Çalışmanın, düzenle çalışmanın yararları görülüyor. Bilgi-

li olmanın, bilgiyi artırmanın yararları anlaşılmıyor. Hele sevginin, gönülden duyulan gerçek sevginin, sevene de sevilene de kazandıracakları hiç farkedilmiyor. Sevgi bir aldatma aracı olarak kullanılıyor. *Sevginin, bilginin, çalışmanın, iyiliğin, doğruluğun olmadığı yerde de hasetler, kıskançlıklar, başkalarını yermeler, kötölemeler, kin-*

ler, nefretler, düşmanlıklar, iftiralar sükün ediyor. Kötülüklerin kol gezdiği bir ortamda kimde huzur kalır? Kimde mutluluk olur? Kimde sevgi ve yükselme olur? Gönüllerde ve gözlerde sadece karanlıklar olur. Böyle ileri derecede bozulmada enflasyonun, adaletsiz gelir dağılımının ve adaletin olmayışının da elbette etkisi büyüktür.

BOZULAN BU DÜZEN NASIL DÜZELİR?

Bozulmuş düzeni düzeltmek gerçekten çok zordur. Düzenleri bozulan bir toplumda gerçek değerler kaybolmuş, değersizlikler, kötülükler, ihanetler, arkadan vurmalar değerli ve yararlı görülmeye başlanmıştır. Orada sadece zabıta kuvvetleriyle, disiplinli bir yönetimle insanları düzeltmek mümkün değildir. Önce zihniyetlerin düzelmesi, gerçek doğruların ve gerçek değerlerin

herkesçe benimsemesi gerekmektedir. Bu da köklü bir eğitim ister ve uzun bir süre ister. Ahlâkı bozmak, düzeni, disiplini bozmak kolaydır da, bozulanı düzeltmek çok zordur. Bir binayı yıkmak kolaydır da yapmak çok daha zordur. Zaman ister, bilgi ister, para ister ve büyük emek ister. Fakat bozulanı düzeltmemek, o bozuk halde devamına göz yummak da sıkıntılarının, dertlerin ve gözyaşlarının artarak sürüp gitmesine izin vermek demektir. *Öyleyse her sıkıntıyı, her zorluğu göze alarak, bozulana ahlâkı, bozulana zihniyetleri ve bozulana inançları düzeltmek için kolları sıvamak gerekmektedir.*

Toplumları düzen içinde tutan başta ahlâk kurallarıdır. Ya dini inançlardan kuvvet alan, ya da kanun, örf, adet ve geleneklerden kuvvet alan doğru kurallar, insan ilişkilerinin düzenle işlenmesini sağlarlar. Yalan söylemek kötüdür, suçtur veya günahdır. Din kardeşini veya vatandaşını aldatmak suçtur ve cezası vardır. Hile yapmak, malı hatalı tartmak, ucuz malı pahalıya satmak, emeğinden veya verdiğinden çok fazlasını almaya çalışmak kötüdür, suçtur, cezası vardır. Kıskançlıkla, hasetle insanlar hakkında kötü lâflar üretmek, gıybet yapmak, yermek, iftiralar etmek suçtur, cezası

vardır. Kin tutmak, kızarak gönül kırmak, nefret etmek, insan kardeşine hor davranmak, onu adam yerine koymamak suçtur. Bunların tümü toplum düzenini bozan kötü eylemler, kötü davranışlardır ve mutlaka cezalandırılmaları gerekir.

Bu kötü eylemler, bu kötü davranışlar ne kadar çoktur, bugün toplumumuzda. Yüze gülüp arkadan kötüleyen iki yüzlüler, kötü niyetliler ne kadar arttı. Doğru esasları olanlar, öğrenenler arasında bile iki yüzlülükten, dedikodudan, gıybetten kurtulamayanları görüyoruz. Çünkü onlar öğrendikleri doğru esasları sadece akıllarında tutmakta, gönüllerine benimsetip öz bilgileri haline getirememektedirler.

Her çeşit kötülük, yalan ve aldatma toplumda uluorta yapılmakta, onları yapanlar da toplumda değerli görülmektedir.

İşte en büyük tehlike buradadır. *Kötülük, iyi gibi marifet gibi meziyet gibi görülmeye başlamıştır.* Kötüler, yalancılar, haraççılar, soyguncular maddi ve manevi güç kazanmaktadır. Bunlar insanları kötülüğe özendirilen etkenlerdir. Sonra kötüler hakettikleri cezayı almamaktadırlar. Bu da teşvik eden bir etkenidir.

Doğru esasları olanlar,
öğrenenler arasında bile,
iki yüzlülükten, dedikodudan,
gıybetten kurtulamayanları
görüyoruz. Çünkü onlar,
öğrendikleri doğru esasları
sadece akıllarında tutmakta,
gönüllerine benimsetip
öz bilgileri haline
getirememektedirler.

İYİYE VE DOĞRUYA ZORLAYAN ETKENLER

Her çeşit kötülük, ahlâksızlık, sıkı uygulanan kanunlarla, düzenli ve dürüst işleyen zabıta kuvvetleriyle ve adaletle bir dereceye kadar önlenebilir. Fakat esas önemli olan, köklü ve sürekli olan değişiklik, insanların iyi, doğru, herkes için geçerli ve yararlı olan, temel esasların benimsenmesiyle gerçekleşir. Önce o temel esasları iyice öğrenmek, sonra onları gönüle benimsetip uygulamanın şart olduğunu, kaçınılmaz olduğunu iyice idrâk etmek gerekmektedir. Bunlar uygulanmazsa ve yapılan kötülükler cezasız kalırsa ne olduğunu yukarıda anlattık, çevremizde de her gün görüp duruyoruz. O halde kendi huzurumuz, kendi mutluluğumuz

ve kendi başarımız için bunları mutlaka uygulamalıyız. Uygulamazsak kanunlar bizim yakamıza yapışır. Uygulamazsak bu kötü düzen bizi sürekli zarara uğratar. *Bunlar dünya kanunlarının, dünya düzeninin yaptırımlarıdır (müeyyideleridir).*

Bir de İlahi yaptırımlar vardır. Yaratan, insanların kötülüklerden arınması için ve iyiliklerle donanması için bir takım değişmeyen esaslar koymuştur. İşte onlardan bazıları:

** İyilik de, kötülük de dönücüdür.*

** Aldattığını zanneden aslında aldanandır.*

** Başkasını hor tutan kendini altındır.*

** Her şeyi elde etmek istiyorsanız onun en kısa yolu kendinizi yükseltmektir. Kötülerin zannettiği gibi, başkalarını hiçbir şey yapamaz hale getirmek değil.*

** İyilerin ve doğruların gözle görülmeyen orduları vardır.*

** Huzura giden yol, iyilikten ve sevgiden geçer. Seviniz, iyi olunuz.*

** Borçlusunuz, varoldunuz, yaşıyorsunuz her şeyinizle. O'na olan borcunuzu, birbirinize iyi yaptıklarınızla ve iyi verdiklerinizle ödersiniz.*

** Siz affedici olunuz ki, affedici olan sizi korusun.*

Siz iyilik edici olun ki, bütun iyilikler sizin olsun.

** Doğruyu bulan, doğru yolda giden kendi içini bulmuş olur. Doğru yoldan ayrılan da kendi kötülüğüne koşar.*

** O'dur sizin sahibiniz, O'dur sizin mabudunuz, O'dur, size gizli gizli, vesvese verenin şerrinden sizi koruyan.*

** O'nun yeri gönüllerdedir. Pek yalık kötülere. Onlar gönüllerini arıtmazlar da, her zaman yalnız kalırlar ortada.*

* *Gönlü kirlili olan kapalı olandır. Kapalı olan O'ndan mahrum kalandır. Ve onun gideceği yer de yalnızların yeridir şüphesiz.*

* *Düzenleri bozmayınız. Korku kararlarınızı yanıltmasın.*

* *Kararlar nizamlara (düzenlere), nizamlar bozulmayan esaslara bağlanmalıdır.*

* *Önce mantıkla ölçünüz, sonra inanınız. İnanmayanlar kör olanlardır. Onlar karanlıkta kalmaya mahkûm.*

* *Reislik (başkanlık) bilgidir. Rahatlık iyiliktir. Düzenleri bozmayınız. Bu sizin zararınızdır.*

* *Yükselmenin merdiveni beş basamaklıdır: Doğruluk, iyilik, bilgi, çalışmak ve sevmek. En üst basamak da, en kuvvetli basamak: Sevmek. Seviniz, dost olunuz.*

* *Zaten bir gün ya hep beraber olacaksınız, ya hep beraber yok olacaksınız. Dost olmaya, bir olmaya alışın.*

Elbette bu düzenle işleyen âlemleri ve şaşmadan yolunda giden dünyamızı ve tek tek her birimizi, tüm canlıları ve tüm cansızları yaratan, vareden bir Yüceler Yücesi Mabud vardır. O bizleri Sevgisinden, severek varetmiş ve insanlara hiçbir canlıda olmayan aklı vermiştir.

İnsan aklını geliştirecek, aklını kullanacak şu saydığımız doğru esasları benimseyecek, onları aynen uygulayarak üstün ve Yaratanımızın sevdiği hayırlı bir insan olacaktır. Öylece gittikçe yücelerek yeni üstün güçlerle bezenecektir.

Bu esasları benimseyip uygulayanlar ve kötülükten, zararlı olmaktan

kurtulamayanlar ise kötülüklerle, cezalarla ve belâlarla karşılaşacaklardır. Gönül azabından, gönül bunalımından ve gönül karanlığından kurtulamayacaklardır.

İLÂHİ YAPTIRIMLAR

Ve onlara mutlaka büyük azap gelecektir. İlâhi kanunlar otomatik olarak ve düzenle işlerler. Ateşe yakıcılık özelliği verilmiştir. Elini ateşe sokanın eli

yanar. Kötülük yapanlara da yaptığı kötülüğün karşılığı olan ceza ergeç gelir. "Kötülük dönücüdür" diye bunun için diyoruz. Hatta bazen ceza faiziyle gelir. Bana birşey olmaz diyen, neyi bilerek ve neye güvenerek bunu söylüyor? Dünyada hiç kimse "ben ölmem" diyebiliyor mu? Kötülere ve kötülük yapanlara da, İlâhi kanunların işleyişi gereği cezalar ve belâlar otomatik olarak gelir. Yalnız kişi yaptığı yanlışları, hataları farketmişse, pişman olmuşsa ve onların azabını

O, asla zalim değildir,
sevgi ve merhamet doludur.
Koyduğu bütün kanunlar,
bütün yaptırımlar
insanların hayrınadır. İnsanlar
yükseldikçe bu gerçeği ve O'nun
sevgi dolu oluşunu, bağışlayıcı
oluşunu ve yüceliğini daha çok
görmekte ve O'na
şükretmektedirler.

Bir İstanbul Klasığı

Çelik Gülersoy

İnsanlara hizmet için bir şey yaptınsa, sayılırsın
Öldükten sonra bile hatırlanır, hayırla anılırsın

Güngör Özyiğit
Psikolog

İstanbul ve Çelik Gülersoy... Bu iki isimden biri diğerini çağırıştırıyor. Ve insanda, güzelliklere duyarlı bir ruh hali ile birlikte, minnet ve şükran duyguları uyandırıyor. Gülersoy, İstanbul'a kazandırdığı eserlerle, özgün mekânlarla ve sunduğu yaşam gustosuyla, bu kadirşinaslığı fazlasıyla hak ediyor.

Yaz sonu bir öğle üzeri, Turing'in İstanbul'a kazandırdığı son mekânlardan biri olan Büyükkada Kültürevi'nin bahçesinde, Sayın Gülersoy'la birlikte, bir yandan çaylarımızı yudumluyor, bir yandan da konuşuyoruz. Neyi? Elbet ki İstanbul'u.

Gülersoy, İstanbul sevdasının çocukluğunda başladığını, gençliğinde İstanbul'u tanımaya yönelik yoğun bir çabaya giriştiğini, yetişkinlik döneminde ise, kentin doğal güzelliklerini ve tarihsel zenginliklerini ortaya çıkarmaya dönük bir eyleme dönüştüğünü anlatırken,

aslında İstanbul'a adanmış bir ömrü deşifre ediyordu:

“Dünyaya gözlerimi İstanbul'da açmadım ama, üç yaşından beri bütün ömrüm, yine İstanbul'da doğmadığı halde bir İstanbul sevdalısı olan Yahya Kemal'in deyişiyle, “Aziz İstanbul”da geçti. 3. yaşım ile yola çıkan hayat hikâyem İstanbul'un Sultan Selim/Edirnekapısı semtinde başladı. Sonra daha havadar, çok daha yeşil bir tepeye taşındık. Abdülhamid artığı Yıldız'da ulu çamlar, yaseminli bahçeler ve konaklar arasında, tam çeyrek yüzyıl oturduk.

Ortaokulu Beşiktaş'da, liseyi Ayaspaşa'da okudum. Beyazıt'a gide gele Hukuk Fakültesini bitirdim. İş ve çalışma hayatım, hep Beyoğlu'nda geçti. Lale Sineması bitişğinde, Tepebaşı Meydanı'nda, Pera Palas karşısında. 15 yıl yaz ve kış çalıştım. 15 yıldır ise Şişli'deyiz.

Aile dostlarımız ve

akrabalarımızın her biri İstanbul'un bir tarafındaydı. Onları ziyaretlerimizde İstanbul'un değişik semtlerini tanıma imkânı buldum.

- *Öylece İstanbul'u yaşayarak tanımış oldunuz...*

- Sadece yaşamakla kalmadık. İstanbul'la ilgili ne buldumsa okumaya koyuldum. Öbür heveslerimi bir kenara bırakarak, sadece onu okudum. İstanbul'u anlatan, inceleyen, tahlil eden anılara, etüdlere sardım kendimi.

Hepsini bir bir fişledim. Yıllar aldı bu uğraşım. Sonunda o kitaplardan, artık ünü dünyaya ulaşan, bir büyük İstanbul kitaplığı kurdum. Bir ömrün özetidir o kitaplık... Benimkisi düz bir ilgi ve meraktan öte, bir İstanbul sevdasıydı.

- *O arada kitaplar da yazdınız*

- Evet, yine o sevgiliyi, İstanbul'u ve sorunlarını anlatan, kimi ödülleri alan, yirmiyi aşkın kitap yazdım. İstanbul'u tanıtip sevdirmeye, sorunlarına çözüm üretmeye çalıştım.

- *Dış geziler de İstanbul'a ilişkin düşünce ve görüşlerinizi genişletti galiba.*

- Aynen öyle oldu. Avrupa'nın hemen her yerini gezip görmek görüş ufku genişletti. Avrupa kültürünün özünü kavramamı sağladı. Avrupa'yı gezerken hep İstanbul'u düşündüm. Oradaki kentler nasıl karakterini koruyarak, modern yaşama ve gelişmeye ayak uydurmuş. Onlar nerede neler yapmış? Biz neyi nasıl yaparız? Aklım fikrim oydu benim.

- *İstanbul'a katkılarınızdan önce, okuyarak ve gezip görerek edindiğiniz*

bilgilerin ışığında, değişik uygarlıklara sahne olan bir kent olarak, nasıl bir İstanbul resmi canlandı gözünüzde? Başka bir deyişle, bugün kuşbakışı baktığımızda İstanbul adına ne görüyoruz?

- İstanbul'u başlıca dört tablo halinde seyretmek gerekir. İlk resim Roma/Bizans'tır. Medeniyetin, İstanbul resmi olarak tarih galerisine astığı birinci tablo, bundan 2500 yıl öncesinden başlıyor, 500 yıl öncesine kadar devam ediyor. 2500 yılının başları ilkel bir dönem. Bir koloni yerleşimi. Avrupa'da tarihi yarımada ucuna tutunmuş. Karşıda Kadıköy'de ufak bir yerleşim var. Çevredeki coğrafyaya göre hayli sınırlı bir yerleşim. Ama Roma'nın Doğu merkezini buraya taşıdığı M.S. 4. Yüzyıldan sonra, burası planlı, geometrik ve disiplinli bir görüntü kazanıyor. Düzgün bulvarlar, geniş meydanlar... Meydanların ortasını sütunlar, heykeller ve anıtlar süslüyor. Çevresinde görkemli, gösterişli binalar yükseliyor. Tıpkı Roma gibi. Ne var ki, ondan farklı olarak, yoğunlaşmış yerleşim bölgelerinin kenarlarını ve açıklarını yeşillikler, açık sarnıçlar ve kırılıklar dolduruyor."

- *İkinci İstanbul tablosunun ressamı Osmanlı herhalde?*

- Evet, 1453 yılında İstanbul'un fethiyle, yeni bir tablo oluşur. Bu değişim 50 yıl kadar sürer. Dünyayı biraz dışlayan, öte aleme öncelik veren, mistik ve şiirsel bir tablodur bu. Geniş bulvarların ve meydanların ortasını tahta evcikler doldurmaya başlamıştır.

Meydanların ve daha da çok, tepelerin üzerini, Bizans'ın yaptırdığından daha fazla sayıda, yüce eserler taçlandırır. Kubbeleri, başdöndüren minareleri ile ulu camiler, onların çevresinde mutlaka yer alan okul, kitaplık, aşevi, hastane gibi yine taştan hayır kurumları ve ondan sonra başlayan tahta evler dünyası... Evler en çok üç katlı ve hemen hepsi zümrüt bahçeler içinde. Tahta evler de boyalı. Geleneksel olarak aşı boyası var. Daha sonraları açık saman sarısı, zeytin yeşili, sardunya pembesi, evleri ve şehri bir renk cümbüşüne çevirir. Öyle ki, limana bir yelkenliyle giren yabancı bir yazar, karşıda gördüğü Tophane-Cihangir yamaçlarını dolduran bu evleri bir "Lale tarlası"na benzetir. Osmanlı İstanbul'u, az nüfuslu (en çok 800 bin) alabildiğince ağaçlık ve sessiz, gürültüsüz bir huzur diyarıdır.

- Cumhuriyet dönemi İstanbul'a ne getirdi, ne götürdü?

- 1923'de Cumhuriyetin kurulmasıyla birlikte, üçüncü bir tablo çıkıyor karşımıza. Cumhuriyetin ilk Atatürk dönemi İstanbul fizyonomisine fazla bir değişiklik getirmiyor. Konak, yalı yaşamı eski görkemini yitirmekle beraber yine de varlığını sürdürüyor. Yeşillik korunuyor. Özel mimari eserler şehre renk katıyor. Rafine insan unsuru aynen devam ediyor. Özgür, bağımsız bir ulus olmanın onuru yüzlerden okunuyor. İstanbul sakin, tenha ve temiz bir görünüm sergiliyor.

- Gelelim dördüncü tabloya...

- Keşke gelmeseydik. Ama geldik bir kere. Son tablo, ortada olan, II. Dünya Savaşı'ndan bu yana yapılan değişiklikler

sonucu ortaya çıkan bir kaos görüntüsü. Hiçbir üslubu, karakteri olmadığı gibi, olanı da yıkıp yok etmiş. 20-30 yıl içinde ortaya çıkan resme "eski tuvalin üzerine çizilmiş ve boyanmış yeni bir tablo" denemez. Çünkü tablo kavramının kendine özgü estetik bir ölçüsü ve haysiyeti vardır. Bu daha çok, mala ile atılmış bir beton sıvasına benziyor. Şimdilerde bizim kuşak, bu dönemi yaşıyor ve bu resmin içinde yer alıyor.

- Çelik Bey, sizin göz göre göre elden giden İstanbul'un değerlerini koruma ve olabildiğince kurtarma çabalarınız nasıl başladı?

- İstanbul'a olan sevgim, İstanbul'la ilgili yoğun okumalarım, dış gezilerde gördüklerim, beni İstanbul hakkında hem bilgilendirmiş, hem de neler yapılabileceği konusunda bilinçlendirmişti. İş paraya kalmıştı. O da gelmek zorundaydı sanki ve geldi...

- Nasıl oldu?

- İstanbul'a gelen turistlerin ihtiyaçlarına - tercüman gibi- cevap vermek üzere 1923'te bir dernek kuruldu: Türk Seyyahin Cemiyeti. Fransızcası: Touring Club Turc. Ben üniversiteye giderken bu kurumda çalışmaya başladım. Lisan da bildiğim için, zaman içinde ilerledim. Hukuk eğitimim de buna eklendi. Böylece Yönetim Kurulunda yer aldım. Ve 1971'de devrim sayılabilecek bir çıkışla, gümrük mevzuatında zaten varolan bir maddeyi yürürlüğü geçirdim. Buna göre, dışarda oturan Türkler Türkiye'ye araba ile girişlerinde, kurumun vereceği izin ve sağlayacağı kolaylıklardan dolayı bir ödemede bulunacaklardı. Uygulama

başladı. Yılda 50, 100 ve 250 bin araba giriş yapınca, kurumun üzerine sanki altın madeni yığıldı. Büyük bir servet oluştu. Ve kurum içindeki birçok iş adamı servetin üzerine üşüştü. Ve bu serveti ticaret ve iş dünyasında değerlendirmek üzere baskılar gelmeye başladı. Ben ise, halktan gelen bu paraların, yine halkın yararına bir hizmete dönüşmesi düşüncesinde kararlı ve ısrarlıydım. Hukuk bilincim ve mücadeleci karakterimle kuru gürültüye pabuç bırakacak değildim elbet. 6-7 yıl kıyasıya mücadele ettim. Ama sonunda kazandım. Ve arkadaşlarımla seçimiyle kurumun başına geçtim.

- *Kitaplarınızdan birinde bu dönemi "Gürültünün bitmesi ile başlayan müzik" diye değerlendiriyorsunuz.*

- Çıkar çatışmaları bitti, gürültü dindi. Bunu ne yapacağını bilen, halkın yararını düşünen, İstanbul'a eserler kazandırmak isteyenlerin uyumlu çalışması izledi. Her kafadan bir sesin çıktığı kaos ortamı, yerini herkesin ne yapacağını bildiği, koordineli çalıştığı ve şefin yorumuna uyduğu bir orkestra düzenine bıraktı. "Başlayan müzik" derken kastettiğim bu idi.

- *Sonra ortaya çıkardığınız eserler ve oralarda sunulan yaşam üslûbuyla İstanbul'un güzel yüzü görülmeye başlandı.*

- Çok verimli hizmet yıllarıydı o yıllar. Yıldız Parkı ve Malta Köşkü, Emirgân Korusunda Sarı, Pembe ve Beyaz Köşkler, Sultanahmet'te Soğukçeşme Sokağı ve Yeşil Ev, Çamlıca Tesisleri, Feneryolu Kameriyesi, Edirnekapısı'n'da Kariye, Edirne gümrü-

gündeki tesisler, Fenerbahçesi ve en son Büyükkada Kültürevi. Buralara hafta sonları ve on bin kişi geliyor. Yiyor, içiyor, müzik dinliyor, güzel tabloları görüyor, sohbet ediyor, yürüyüş yapıyor. Çiçekleri seyrediyor, gözleri yeşile doyuyor.

- *Böylece doğal güzellikler ve tarihsel değerler günlük yaşama katılıyor.*

- Elbette... Bu olay, halkla benim aramda geniş çaplı bir ilgi ve sevgi çemberi doğurdu. Onlarla benim aramda, gözle görülmez ama, gönül kulağı ile duyulan bağlantılar var. On binlerce kişi hafta sonları bu mekanlarda hoş vakitler geçiriyor, dinlenmiş ve ruhu yıkanmış olarak evine ve işine dönüyor.

- *Bu hizmetleri sunarken, insanlara yeni yaşam alanları açarken nasıl bir yol izlediniz, neyi amaçladınız?*

- Benim felsefeme göre, ülke veya şehir ne kalabalıklara yağma ettirilmeli, ne de azınlıklara, seçkinlere bir pasta gibi sunulmalı. Kaliteyi düşürmeden her şey bütünü yararına olmalı. İyi, kaliteli bir yaşamın örneği verilmeli, kalabalıklar buna özendirilmeli. Örneğin İstanbul'da güzel bir park ve bahçe olarak Hilton Otelini alalım. Gerçekten Avrupa örneklerine yakın bir bakımlılıktadır. Ama kaç kişinin yararınadır. Sonuçta bu bahçe, bir avuç insana hizmet eder. Diğer yanda Emirgan Parkı bile, yazın yerlere serilen kalabalıklar, her yere giren taşıtlar, ağaçtan ağaca kurulan salıncaklar ve pijamalı şortlu insanlarla bir çiftit çarşısına döner. Oysa Yıldız Parkı, hem halkın her kesimine en geniş şekilde açıktır, hem de Hilton Parkı kadar bakımlı

ve güzeldir. Hatta tarihi yönüyle daha da güzel ve değerlidir. Halk, oradan rahatça yararlanır, ama, çimenlere battaniye seremez. Çünkü kibarca, düdük çalmadan, o sabah sulanmış ve ıslatılmıştır. Ona karşılık uygarca oturulacak sayısız banklar konmuştur. Çimenliklerde futbol oynanmaz. Çiçek adaları, Avrupa örneklerine eşittir. Yıldız Parkı örneğini bütün İstanbul için özlüyorum.

- *Özet olarak söylersek...*

- İşte şöyle; halkın bütününe açık, azınlıkların değil, çoğunlukların kullanımına ayrılmış, ama yağma etmesine değil, yararlanmasına sunulmuş, her kesimi hakça ve uygarca konumlanmış. Herkese, şehrin sağlık ve güzellik hazinelerinden bir şeyler pay eden, temiz, bakımlı ve mutlu bir İstanbul!

- *Bu kadar somut, elle tutulur gözle görülür hizmetler sunduğunuz, İstanbul'a çok sayıda eserler kazandırdığınız halde insanların, özellikle*

sizinle uğraşmasının hikmeti ne?

- Bu soruyu bana eski İçişleri Bakanı Dr. Sükan da sordu: Neden koskoca kurumu değil de beni hedef seçtiklerini? Cevabım şu oldu: "Her kapının bir kilidi vardır. Oraya ateş edildiğinde, kapı açılır!"

- *Bazı tesislerin belediyelerce elinizden alınması ve hoyrat bir şekilde bozulması sizi üzdü mü?*

- Üzmez olur mu?! Ama halk da haklarına sahip çıkmalı, sessiz ve seyirci kalmamalı. Biz de birçok haklar halkın katılımı ve çabası ile kazanılmadığı için, kaybedilince de tepki ses getirecek tarzda olmuyor. Tepeden inme verilen haklar, lüzum görülürse (!) yine yukardan bir emirle elinden alınır.

- *İstanbul'u terketmek geldi mi içinizden?*

- Gün olur içim sıkılır, göğsüm daralır. Şehrin gürültüsünden, trafik karmaşasından, tozundan pasından kaçıp bir

(Devamı 46. sayfada)

Restore edilen İstanbul kitaplığı

e s i n l e r

Çoğu kişi çalışıp da gerçeğe eremez
Çünkü insan bir türlü sabrı beceremez

* * *

En iyi yönetim ve yönetmen
Bize kendimizi yönetmeyi öğreten

* * *

Çok şeyi bilen, kendini bilmezse ne fayda
Her şeyi gören göz, kendini göremez yoksa ayna

* * *

Hakikatin yarısını söylemek
Gerçeği gizlemek demek

* * *

Bilge olur adamın hası, iyisi
Olmasa da üstünde atlastan bir giysi

* * *

Yüzün anlamı göz
Aklın avukatı da söz

* * *

Aklı dışlayan duygu boştur
Akılla çoşan duygu pek hoştur

* * *

Cimriysen, aşka verme meyil
Varını vermeyen aşık değil

* * *

Yasakla arzuyu bastırma mantığı çürük
Arzu ateş ise eğer, yasak da körük

* * *

Sevgisiz yaşanmışsa bir hayat eyvah
Öyle bir ömrün fon müziği ah ile vah

o l g a y g ö k s e l

Tablolar

YAZAN: DR. BEDRİ RUHSELMAN

Sadeleştiren: Olgay Göksel

Bilmem yolda giderken hiç dikkat ettiniz mi? İnsanlar hiç de öyle birbirlerine yakın görünmezler. Sanki birbirlerine ezelden dargın ya da kavgalıymışcasına asık bir suratla dolaşan insanları sokakta görmek artık neredeyse doğal bir hal almıştır. Düşünülürse, bu çok tuhaf ve doğal olmayan bir durumdur. Dünya bir okul, okul ise bir aile ocağı olduğuna göre, insanlar niçin sokakta birbirlerine düşmanmış gibi yürürler?

Bu soru bizi, sokakta yürürken insanların yüzlerine daha bir dikkat etmeye yöneltti. Ve bu gözlemden almış olduğumuz izlenimler bizi derin derin düşündürdü. Siz de aynı şeyi denerseniz hiç şüphesiz düşündürücü gözlemler elde edersiniz. Ve özellikle kendi kendine, teker teker yürüyen insanlara baktığınızda, bazı karakteristik tabloları kolaylıkla görebilirsiniz.

Yolda giderken bazı insanlarda, kendilerini bir boşluğa koyuvermiş bir yüzün çok silik hali hemen dikkatinizi çekecektir. Bunlar derin bir boşluk içinde

rüzgâr gibi gelip geçen insanlardır. Bunlar için dünya, eşya ve olaylar, o anda duymakta oldukları, yalnız zorunlu ihtiyaçlarının kadrosu içine giren şeylerdir. Onun dışında ne bir dünya, ne bir olay, ne de bir şey onların kafasında yer tutmuş değildir. Bunlar görünüşte ne zararlı ne de yararlı kişilerdir. Ancak, kuvvetli dış etkiler altında kaldıklarında çevrelerine yararlı olabilecekleri gibi, zararlı da olabilirler. Kısacası yolda rastgeldiğimiz bu çehreler size ne uzaktırlar, ne de yakındırlar.

Gene etrafınızda bazılarını göreceksiniz ki, bunlar küçük dağları, belki büyüklerini de ben yarattım edası ile burunlarını havaya kaldırmışlardır. Bunlar her fırsatta insan ve can kardeşlerine tepeden bakmak zorunluluğunu duyarlar kendilerinde.

Bu çehreler ancak küçümseme, alay veya başkalarından iğrenme yoluyla bir anlam kazanırlar. Bunun dışındaki zamanlarda, öncekiler gibi, onlar da boşlukta yüzerler. Bununla beraber söz

konusu kimseler öncekilerden daha zavallıdır.

Bazılarını da görürsünüz ki, yüzleri serapa (baştan ayağa) hiddet ve şiddettir. Bu çehrelerde kin, düşmanlık gibi sistemli kötülük halleri sezilmemekle beraber, her an etrafı için kinci olabilecek korkunç, kararsız ve sert çizgiler görülebilir. Bunlar her zaman ve her yerde maddi bir üstünlük iddiası güderler. Bazen para, bazen mevki, bazen de kaba kuvvetine güvenerek, insanlara kafa tutmayı ve o yolla üstünlüğü ispatlamayı kendilerine hak sayan kabadayı ve saldırgan kişilerdir.

Fakat bazıları da vardır ki, yüzlerinden -sinsi bir tebessümün gizlediği- nehirlerin damla damla akışını ürkererek görebilmekte güçlük çekebilirsiniz. Bu çehreler, genellikle maddi huzursuzluk ve doyumsuzluktan kaynaklanan, insan kardeşlerine karşı besledikleri derin kin ve düşmanlığın damgasını taşırlar yüzlerinde, bunu gizlemeye çalışsalar bile.

Bütün bunların yanında, size güven veren, çok içten bir nezaket ve sevgi ile parlayan, ne yazık ki, çok az sayıda yüzler de görebilirsiniz bu arada. Bunlar insana huzur ve güven veren sevecen, tatlı, sevimli, okşayıcı ve özverili bir ruh inceliğinin bütün güzelliğini taşırlar.

Acaba niçin, insanları birbirinden uzaklaştırıcı bunca abus surata karşılık, insanları birbirine yaklaştırıcı bu kadar az güzel yüz var?

Acaba insanların çoğu kötü varlıklar mı? Acaba insanların yüzlerinden akan bu benlik ve bencilik çamurunun çirkinliği

onların ruhlarının dışı yansımış birer ikinci nüshası mı?

Hayır, asla... Ruh çirkin olamaz. Hele insan ruhu gibi az çok ilerlemiş olmanın dışarı yansımaya elverişli bulunan ve pırl pırl parlayan cevherleri ne büyük birer değerdir! Onlar görebilen gözleri kamaştırır, cana can katar.

Öyleyse bu görünüş nedendir? Neden parlak bir ışık böyle kapkara bir kömür karanlığına bürünür? Onlarda acıma duygusu yok mu? Onlarda sevecenlik (şefkat) kalmadı mı? Onlar özveriden (fedakârlıktan) niçin hep kaçarlar? Ve nihayet, onlar sevmesini bilmiyorlar mı? Hayır, hayır!..

Onlar acırlar, hem de pek çok acırlar. Onlar sevecenliğin ne demek olduğunu çok iyi bilirler. Onlar özveride bulunmamış olmanın acı meyvelerini de çok kere tatmışlardır. Ve onlar elbette, canla başla sevebilirler!.. Ya peki niçin onlar böyle görünüyorlar?

Evet, onlar böyle değiller, asla böyle değiller. Ama öyle görünüyorlar. Çünkü öyle görünmek istiyorlar. Düşünceleri o yönde. Öyle görünmek, kendi küçük çıkar hesaplarınca daha kârlı gibi gelir onlara. Çünkü görgüsüzdürler, tecrübesizdirler. Onlar da görgü ve tecrübelerini biraz daha ilerletince, elbet ki başka türlü düşünecekler. Ve o zaman özvarlıkları ile ilgili duygularını zincirleyen benciliklerinden kurtulmanın gerek ve zorunluğunu görecektir ve bu zincirden kurtulmayı iştiaqla (kuvvetli, büyük arzu) isteyeceklerdir. Öyleyse bu güneş bir gün herkes için doğacaktır diyelim ve bekleyelim.

Bazı insanlar vardır, bir suç işlendiğini gördüklerinde, duyduklarında, çoğunluğun yaptığı gibi, mağdur olan tarafın, kurbanın durumunu, hissiyatını değil de, suçlunun, katilin, hırsızın, her neyse onun duygularını, azabını, içine düştüğü çukurun karanlığını, soğukluğunu, her şeyden uzak, kopuk ve yalnız oluşunu yüreklerinde yaşarlar. Bundan başkalarına bahsetmeleri pek mümkün değildir, çünkü en başta kendileri kendi durumlarından endişe duyarlar. Zarar görmüş olana acımdan çok, zarar vereni anlamak, onlara da anlaşılmaz gelir. Ve düşünürler: "Belki ben de cani ruhlunun biriyimdir de, hayatımdaki olaylar bunu meydana çıkaracak şekilde gelişmediği için farkında değilimdir henüz." Potansiyel yıkıcı olduklarının vehmiyle, işlemedikleri, belki de hiç işlemeyecekleri günahların gölgesiyle, suçluluk duygusuyla yaşarlar. Zarar görenin, kurbanın yanında olup suçluyu hemen kolayca tepelemeye, kendi hükümlerini kendi elleriyle vermeye, onu yok etmeye hazır olanların, zaman içinde vicdanları ve akılları rahat ederken, onlar hep rahatsız, hep sinirli, hep huzursuzdurlar. Kendilerini ve sevdiklerini ilgilendiren bazı önemli konularda, onlara zarar verme endişesiyle kararsız, tutuk davranırlar, hiç de öyle olmadıkları halde, deyim yerindeyse "aptallaşırlar". Hayatın içinde dümdüz yürüyenlere bakıp bazen onlara imrenerek, bazen de onları küçümseyerek yalnızlığı yeğlerler.

Bunların içinden "Ben çok kitap okurum ama roman falan hiç okumam"

"Kimden yanasın?" demenin kolaycılığı

Özenç Kaysenlioğlu

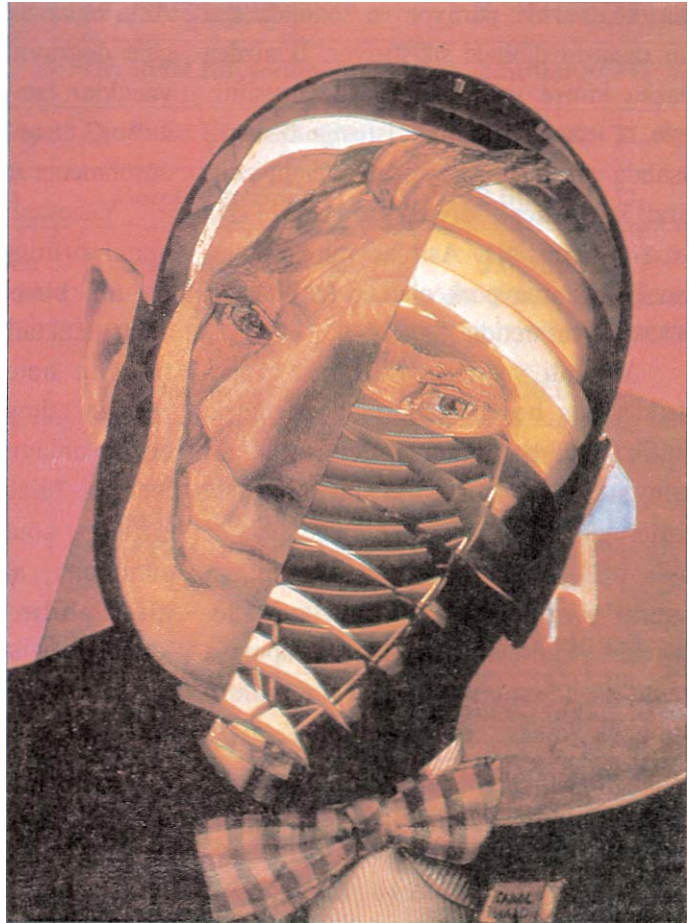
Yüzeysel bir bakışla birbirine çok benziyormuş gibi görünen iki insan tipinin, birbirinden çok farklı olduğu anlaşılmaktadır.

demeyenleri, başka yaşantılar içinde kendini bularak, zihinsel tecrübelerini zenginleştirerek, kendini daha iyi tanımaya, suçluluk duygusuna kapılmadan suçluları anlamaya başlamıştır artık. Suçun ve kötülüğün ne olduğu kafasında belirginleşir; henüz kendini kurbanı da, suçluya da eşit uzaklıkta tutmayı başaramasa da, kendine güveni yerine geldiğinden, olayları daha net değerlendirir, kararsızlıktan büyük ölçüde kurtulurlar.

Suçlunun halini anlamak, aslında yapılan işin nelere mal olacağını, başka ne tür kötülöklere sebebiyet vereceğini tahmin etmek, onu yapanın da insanlar arasında, yalnızken kendi ruhunda neler yaşayacağını, nelerle karşılaşacağını çok iyi bilmek demektir. Bunu bilmek için bu hayatında olmasa bile, geçmiş hayatlarından birinde benzer bir durumu yaşamış, bedelini ödemiş ve ondan çıkmış olmak gerekir. Suçu işleyen, büyük yıkımlara neden olan kişi bile, içinde bulunduğu hali, kendini anlayan gibi, gelecekteki azabını şimdiden yüreğinde hisseden gibi bilemez. O azabı, acıyı yaşayan, bir daha yaşamamak için elinden geleni yapar, yapacaktır. Suçluyu daha iyi anlayabildiği için kendini de suçlu hissedenlerin kendilerinden şüphesi bu yüzden yersizdir. Onlar aslında kapanmaya yüz tutmuş ya da henüz kapanmış yaralarının verdiği acıyı duygu olarak hatırlarlar. Onlar toplum dışına itilmişleri, manyak gibi, meczup gibi görülenleri, marjinalleri de, içlerinde derinde duran, kapanmayan yarayı gördükleri için herkesten daha iyi anlarlar. Kendi ruhlarında ise yeni yaralar açmamak için, yanlıştan ve

suçtan uzak durmaya çabalamaları, her yeni güne başlarken, her işe girişirken hayır, iyilik, korunma ve bereket dilemeleri, onlar için akıllılıktır.

Bazı insanlar da vardır ki, suç işlemeyi cesaret, üstünlük, meydan okuma ve akıllılık olarak görürler. Onlara göre ancak aptallar ve korkaklar dünyasında suç ve suçlu vardır. Efendilerin, hükmetme gücü olanların egemenliğini, etki sahalarını zavallılar bilemezler. Onlar bu güce hiçbir zaman erişemeyecekleri için iyi-kötü, doğru-yanlıştan, hayır-şer diye

tutturmuş giderler. Ama o efendinin önünde gün gelir hepsi eğilirler. O halde insan kendini kandırmamalı, içindeki şeytani gücü ortaya çıkarmaktan ve onu rahatça göstermekten çekinmemelidir.

Bu düşüncelerini rahatça söyleyebilecek kadar şaşkınlamış birine rastlarsa insan, onun aslında kendi korkusunu yenmek, kendini inandırmak ister gibi söylediği şu sözleri duyabilir:

“İssiz bir sokakta gittiğinizi, bir müddet sonra takip edildiğinizi düşünün. Sizi takip eden, durduğunuzda durup, yürüdüğünüzde yürüyor ve sonunda sizi bir duvarın dibinde sıkıştırıyor. İkinizden başka kimse yok, onunla yüzyüzesiniz. İşte o, canınızı almak isteyen o katil, aslında sizin gerçek ve tek efendinizdir. Sizi kurtaracak diye, Yaratana fazla güvenmemelisiniz. Asıl hayranlık duyulacak ve imrenilecek olan, o katilin ince zekâsı ve cesaretidir.”

Anlamalı ve derin baktığını zannederken boş boş bakanların gözlerindeki sıklık nasıl görülüyorsa, felsefi, bilgili konuştuğunu zanneden bu kişilerin sözlerindeki çarpıklık ve kötülüğe övgü de öyle belli olur. Onların varoluşun anlamını sorgulamak için sınırlarda dolaştığına, kimsenin düşünmeye, yapmaya cesaret edemediği şeyleri düşünüp yapacak kadar cesur olduğuna, diğer insanlardan farklı, hatta akıllı ve üstün olduğuna inanan bazı kişiler, bir müddet için etkilerinde kalabilirler. Onlarla dü-

şüp kalkmaya başladıklarında, önce olaylar heyecan verici, hızlı ve değişik gelişirse de sonra birden tehlikeli bir hal almaya başlar. Onlar ise kontrolü elde tutmak isterler, uymak istemeyeni zayıflıkla, tabansızlıkla, sıradanlıkla suçlarlar.

Kötülüğe hayran, ona güzelleme yapanların daha çok gidilecek zahmetli yolları vardır. Akıllarını serbestçe kullanamadıklarından, henüz sağlıklı düşünemezler; o yüzden vicdanlarında yara bir yana, rahatsızlık bile duymazlar. Ama onlar da zamanla, bu dünyaya gide gele doğruyu yanlıştan ayırmaya başlayacaklar, sevginin tadını, iyiliğin bereketini, önce yanbaşındakinin hayrını düşünmenin zenginliğini bileceklerdir.

Yüzeysel bir bakışla birbirine çok benziyormuş gibi görünen iki insan tipinin, birbirinden çok farklı olduğu anlaşılmaktadır. Birisi, kötünün ve kötülüğün nelerden kaynaklanıp besleneceğini tahmin ettiğinden, ona nasıl ve ne dozda anlayış ve iyilikle karşılık verileceğini bilebilir. Cahillikten, korumasızlıktan kötülüğe bulaşmışları, onların sıkıntısını, azabını en az onlar kadar hissedebilir. Bu yüzden kendini de kötülüğe yatkın zannedebilir. Diğer ise, kendini, kişiliğini ancak yanlışlarla ve kötülükle gerçekleştirebileceğini düşünür, diğer insanları sinek kadar değersiz, sömürülmesi mübah aptallar sürüsü olarak görür.

SEVGİ YAYINLARI

Fiyat Listesi

Bizim Celselerimiz 2. Baskı		2.500.000 TL
Kâinatı Yöneten Güç SEVGİ	Dr. Refet Kayserilioğlu	2.500.000 TL
Seviniz, Birleşiniz Bir Olunuz 1 - 2 Cilt	Dr. Refet Kayserilioğlu	(her bir cilt) 2.000.000 TL
Dünyada Niçin Yaşıyoruz?	Dr. Refet Kayserilioğlu	2.500.000 TL
Doğru Yaşama Bilgileri	Dr. Refet Kayserilioğlu	2.500.000 TL
Üstün İnsan Olmak	Dr. Refet Kayserilioğlu	2.500.000 TL
Evlilikten Beklenen Üç Şey	Dr. Refet Kayserilioğlu	2.500.000 TL
Mutluluğunuzun Anahtarı	Harold Sherman	2.500.000 TL
Önce Ben Değil, Önce Sen Yeni Çıktı - Yeni Çıktı - Yeni Çıktı	Dr. Refet Kayserilioğlu Çıktı - Yeni Çıktı - Yeni Çıktı	3.000.000 Yeni Çıktı - Yeni Çıktı -
Bir Can Yoğruldu (Şiirler)	Dr. Refet Kayserilioğlu	1.500.000 TL
Gönül Müziği (Kaset)		1.500.000 TL
Sevgi Dünyası	Yurt İçi Abone Ücreti Yurt Dışı Abone Ücreti Tek Sayı	10.000.000 TL 15.000.000 TL 900.000 TL
Ruh Dünyası (6. Cilt)		4.000.000 TL
Sevgi Dünyası Ciltleri		8.000.000

İsteme Adresi: SEVGİ YAYINLARI, P.K. 140 Sirkeci-İSTANBUL,
P.K. 471 Beyoğlu-İSTANBUL

İdarehane: Taksim, Aydede Cad. Kıvılcım Apt. No:4/5 Beyoğlu/İST.

Tel: (0212) 250 42 42 - Fax: (0212) 254 22 93

GÖNÜL KAPILARI

Çeviren: Acar Doğangün

15 ŞUBAT

Bir şeyin olmasının sırrı, onun olmasını istemek ve başka türlü olmasının mümkün olmadığını kuvvetle düşündürmektir. Güç bir işi yarım gönülle ele almak, başarı getirmez, ama gerçekten gönülden ve gerçekten olduğunu görme arzusu ile ele alındığında, yalnızca en iyisi çıkacaktır ortaya. Öyleyse, üzerinize aldığımız her işi -en küçük ve dünyevi olanından en güç ve karmaşık olanına kadar- bütün gönlünüzle yapınız. Hayatın gerçek meydan okumalarını kabule istekli olunuz ve onlardan asla

korkmayınız. Onlar doğru şekilde karşılandıklarında ve sizde ve sizinle iş görenin, işi başarmanıza yardım edenin O olduğunun iç bilgisi ile karşılandıklarında, olmayacak şey yoktur. Görüşünüzü değiştiriniz de, bütün varlığınıza akacak olan o çok olumlu ve yaratıcı güçlere kapı açınız. Değişebileceğinizi, büyük bir hızla değişebileceğinizi anlayınız, ama bunu anlamak size kalmıştır.

16 ŞUBAT

Önemli olan şeyler için neler yapıyorsunuz? Doğruya mı değer veriyorsunuz? Sakin

olmaya, sükûnete varmaya, sizi harekete geçiren şeyleri incelemeye ve onların gerçekten en yüce amaçla mı olduğunu anlamaya neden zaman ayırmıyorsunuz? Bunu sadece siz yapabilirsiniz. Kimse bunu sizin namınıza yapamaz. Bu, hemen cevap almadığımızdan, O'nu beklemeniz anlamına da gelebilir. Sadece sükûnete vararak ve O'nu bekleyerek de, öğreneceğiniz şeyler olabilir, özellikle sabırsız ve talepçi biri iseniz... Neden bahaneler ileri sürüyorsunuz? Bilgi olarak, bütün bunları biliyorsunuz. Şimdi onları uygulamanın ve sizin için nasıl çalıştıklarını görmenin tam zamanıdır. Kendiniz sınamaya koymadıkça, bu çok önemli dersleri asla öğrenemezsiniz. Bunu neden şimdi yapmıyorsunuz da, onları sadece düşünerek zaman kaybediyorsunuz? Doğruya değer vermesini öğreniniz de, önemli olanı öne alınız. Ve bırakınız, O sizde ve sizinle iş görsün.

17 ŞUBAT

O'na tam teslim olduğunuzda ve hiçbir şeyi alıkoymadığımızda, her ihtiyacınız en güzel şekilde karşılanır ve hayatınız bolluk içinde geçer, çünkü siz her şeyi O'na teslim ettiğinizde, bereket kapılarını ardına dek açarsınız. İşte bu yasayı bütün varlığınıza sindiriniz, ta ki o sizden olana, siz bütün hayatın ritmi ile titreşene, birliğin anlamını, bütün varlıkla uyum içinde olmayı ve böylece O'nunla

uyum içinde olmayı bilene kadar... O bütün yaratılışın Yaratanıdır. O bütün hayatın bütünlüğüdür. Bilincinizi yükseltiniz de, O'nun sizde olduğunu, o bütünlüğün içinizde olduğunu ve sınırlı aklınız dışında bu mucizeden sizi hiçbir şeyin ayıramayacağını artık idrak ediniz. Neden kendinizi bırakıp bilincinizi yükseltmiyorsunuz? Hiçbir şey bilincinizin yükselmesini durdurmamalı, ta ki siz O'nun sizde olduğunu, sizin O'nda olduğunuzu ve O'nunla bir olduğunuzu kabul edene kadar...

18 ŞUBAT

Siz sevgi verip anlayış gösterdiğinizde, onlar yüz katıyla geri döner size. Eleştiri yapıp olumsuzluk yaydığınızda, aynı şekilde yüz katıyla geri döner onlar da. İçinizde, derinde olan, dışarıya, hayatınıza yansır. Siz hoşnutsuzluğunuzu, sevgisizliğinizi ve mutsuzluğunuzu gizleyemezsiniz, çünkü onlar, er ya da geç, içte kaynayıp dışarı püskürür, işte o zaman yaranın deşilmesi gerekir. Zehir ne kadar önce çıkarılırsa, o kadar iyidir. Bunu yapmanın en iyi ve en çabuk yolu tüm tavrınızı değiştirmektir. Zehirli, olumsuz ve eleştirici düşüncelerinizi saf sevgi, uyum ve anlayış dolu düşüncelerle değiştiriniz. Bu büyük bir hızla yapılabilir. Mutsuzluk ve bunalımın bataklığına saplanıp kalmanız gerekmez. Sonradan kıymetli vaktinizi kendiniz için üzülerek geçirmez

gerekmez. Bir şey yapmak isterseniz, bunu hemen yapabilirsiniz. Değişiklik göz açıp kapayana kadar gelebilir.

19 ŞUBAT

Yaşamda herkesin öğrenmek zorunda olduğu çok önemli dersler vardır. Yapılacak olanları sükûnet içinde, dikkati çekmeksizin, gürültüsüz ve herkese ilan etmeksizin yapmak buna örnektir. Bu dersleri bir yana koymayınız ya da bunları bildiğinizi ve böyle temel dersleri öğrenmek zorunda olmadığınızı sanmayınız. İçinize derine bakınız da, ruhsal yanınız dolayısıyla duyduğunuz gurur sizi eksiklerinize kör etmesin, çünkü gururunuzun yolu kesmesine izin verdiğinizde, O sizi tam kullanamaz. Çoğu zaman gurur, öğrenilmeyi bekleyen çok önemli dersleri öğrenmenizi ve ruhsal büyümenizi engelleyebilir. Her zaman öğrenilecek ve benimsenecek yeni ve güzel bir şey vardır. Ama bunu siz, kendinizi açık tutmaya istekli olduğunuzda ve gerçek ihtiyacınızı anladığınızda yapabilirsiniz. Gerçek bir alçak gönüllülük ve derin minnettarlıkla bu ihtiyacınızın karşılanmasını bekleyiniz. Ve öğrenmekten asla vazgeçmeyiniz.

20 ŞUBAT

Neden korkuyorsunuz ki?. O her zaman sizinledir. O yolu hazırlamak için sizin önünüzdedir ve zamanı geldiğinde, gerçek kusursuzca açılacaktır. Siz inancınız ve inancınız bu hayatı yaşaya-

bilmek için kaya kadar sağlam olmalıdır. Uyguladıkça, inancınız güçlenecektir. İnanç sözü edilen bir şey değildir sadece. Yaşanmalıdır ki, herkes onun muhteşem bir halle bulutlarda yaşamak olmadığını, ama çok gerçek olduğunu ve günlük yaşamda iş yaptığını görebilsin. Eğer inançla yaşamıyorsanız, ondan söz etmek ve o konuda okumak bütünüyle yararsızdır. Bu ayağınızı dipten kesmeniz ve yüzmeniz gibidir, ayağınızı dibe basmış, yüzüyormuş gibi yaparak, sadece sıg yerde kulaç atmak değil ... Öyleyse neden eyleme geçip de, o muhteşem ve dolu hayatı şimdi yaşamıyorsunuz?

21 ŞUBAT

Hiç kimse incitilmeyi ya da hafife alınmayı sevmez; hiç kimse hor görülmekten, ya da sevilmediğini ve istenmediğini hissetmekten hoşlanmaz. Öyleyse neden insan kardeşlerinize sevgi ve saygı ile davranmıyorsunuz? Onları anlamaya çalışınız ve o gerekiyorsa, o fazladan ikinci kilometreyi onlarla birlikte yürümeye istekli olunuz. Çok hoşgörülü, çok sabırlı ve çok seven olunuz. Size böyle davranılmasını istersiniz; öyleyse başkalarının size nasıl davranmasını istiyorsanız, başkalarına öyle davranınız. İyi bir örnek olunuz, ama bunu asla başkalarının sizden böyle beklediğini hissettiğiniz için yapmayınız. Yapmak istediğiniz için yapınız ve yaptığınız, söylediğiniz, düşündüğünüz her şeyde en iyisini vermeye bütün gönlünüzle özlem duyunuz. İsteğiniz ne kadar büyükse, onu

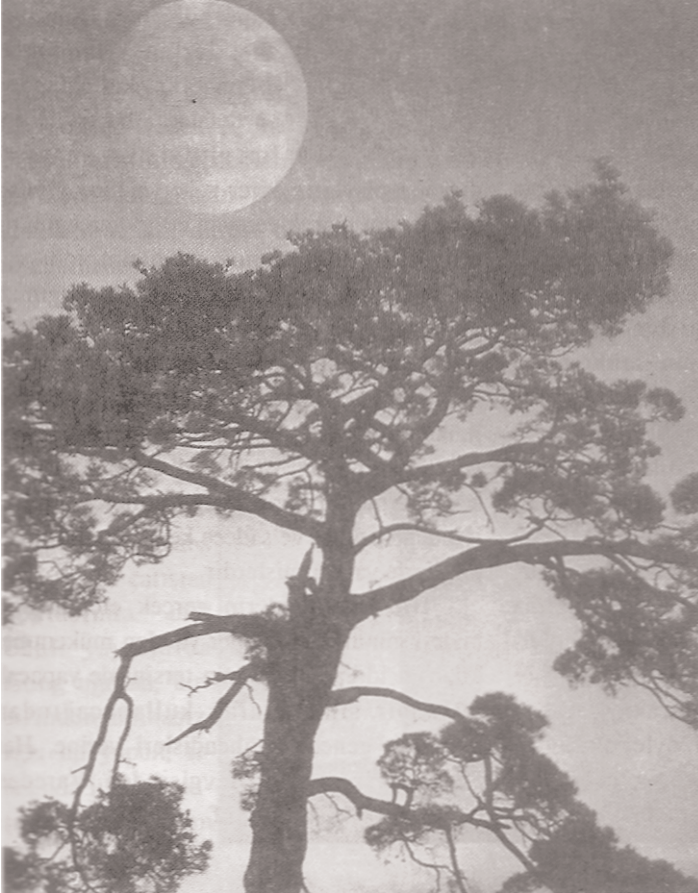
gerçekleştirmek o kadar kolay olur. Orta halli ya da yarım gönülle yapılmış hiçbir işten hoşnut olmayınız. Yaptığınız her şeyin en iyi olmasına, amacınızın temiz olmasına ve yaptığınız işte bencilce ve kendinize dönük bir şey olmamasına dikkat ediniz.

22 ŞUBAT

Kendiniz olunuz, başka birine benzemeye çalışmayınız. Çeşitlilik esastır. O sizin, çanaktaki bezelye taneleri gibi birbirinize benzemenizi istemez. O sizin, her birinizin, kendi özel işinizi yaparak,

özel rolünüzü oynayarak ve bütünle kusursuz bir şekilde karışarak farklı olmanızı ister. Hepinizin farklı olması, uyumsuzluk ve akortsuzluk demek değildir. Tam bir orkestrada farklı birçok enstrüman vardır, ama her birinin bütünde yeri ayrıdır ve onlar bütünle uyum içinde çalarken, kusursuzca kaynaşır. Ama her biri bütünü düşünmeden, bütünü göz önünde tutmadan kendi ölçüsünün dışına çıkarsa, uyumsuzluk ve karmaşa doğar bundan.

Öyleyse kendinizle kavga etmeye son veriniz ve kendinizden vazgeçiniz. Bütün yapacağınız olmak ve her şeyi oldurmaktır.

*AĞAÇ
AMA...*

*Dal dal
Uzanan
Kollarıyla
Bu
Ağaçlar
Birer
Dua...*

Üstün İnsana Gidiş Yolu

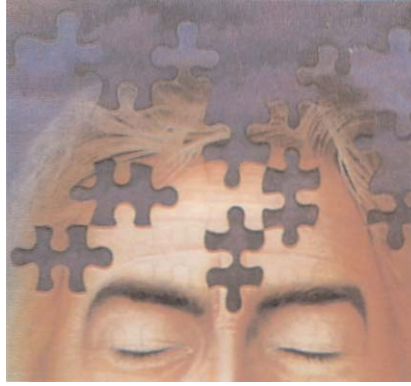
Aralık 1999 da Fransız Bilim adamları birkaç ay ömrü kalan 4 çocuğu sağlıklı genler naklederek iyileştirdiler. Gen teknolojisi 20.y.y.ın son dönemine çok net bir damga vurmuş durumda. Biyoteknoloji alanındaki gelişmeler gerçekten insanın hayal gücünü aşan bir noktaya ulaştı. Bilim adamları önümüzdeki yüzyılda yeni organ ve dokuların üretileceğini ve genlere müdahale edilerek mükemmelleştirileceğini söylüyorlar. Kalıtsal hastalıklar bu müdahale ile belki de tarihe karışmış olacak. Bilim adamları hatasız ve mükemmel insanın peşindeler. Amaçlarının daha verimli, daha güzel ve daha mutlu insanlar yaratmak olduğunu söylüyorlar. Hatta mükemmel olma yolunda insanın saldırganlığının genetik müdahale ile ortadan kaldırılabilceğine, zeka düzeyinin yükseltilebileceğine ve güzellik gibi göreceli olan bir kavramın ortadan kaldırılıp herkesin mükemmel derecede güzel yapılabileceğine inanıyorlar.

Elbet ki daha sağlıklı bir nesil için organların üretilmesi, hastaliksız toplumların yaratılması ümit vaadedici ancak dünyadaki etik kurullar bu konuda biraz daha düşünülmesi gerektiğini öne sürüyorlar.

Bu durum ister istemez insanın aklına pek çok soruyu şimdiden yığmış oluyor. Örneğin sağlıklı genler yaratan mühendisler sağlıklı ruhlar da mı yaratacaklar acaba? Şayet durum böyle ise ki öyle olacağını şimdiden söylüyorlar geleceğin çocukları sadece genlerine yapılan müdahaleler ile

doğdukları andan itibaren güzel, iyi huylu, kötüyü asla tanımayan ve yapmayan, saldırganlık duygularından uzak mı olacaklar? Doğrudan mükemmel yaratılmış olan bu yeni insan nesli gerçekten ruhsal yönden de istenilen tekâmülde olabilecek mi? Savaşlar, çatışmalar, menfaat birlikleri sona mı erecek?

Dualite prensibi üzerine kurulmuş olan

dünya düzeninde her şeyin varolan zıtları vasıtasıyla kavranabildiğini, tekâmül denilen olgunun tecrübelerin içinden çıkan bilgiyle aklın ve ruhun güçlenmesi olduğunu biliyoruz. Dünyanın eksiklerimizi tamamladığımız bir okul olduğunu ve defalarca bu okula gelip gittiğimizi ve yaşa-

dığımız olayların birer sebep netice prensibine uygun olarak cereyan ettiği gerçeğini de biliyoruz. Yaşadığımız ve bizim için varedilen bu düzen içinde robot olmadığımızı ve şayet arzu edilseydi melekler gibi doğrudan mükemmel yaratılmış olabileceğimizi de... Genetik müdahale yapılmamış pek çok mükemmel insan dünya üzerinde yaşamıştır ve yaşıyordur da. Bunlar elbet ki o tekâmül seviyelerine bir kerede değil binlerce hayatın içinden süzülen ve sadece kendi malları olan bilgilerle varabilmişlerdir.

Biz varedilenlerin gerçek efendisinin, bizleri günün birinde her yönden mükemmel kılacağı iddia edilen ama tersini de yapacak gücü bir silah olarak kullanacağından korkulan genetik mühendisleri yerine, Her Şeyi Hayrımıza ve Sevgisinden Vareden olması ne büyük bir lütf..

Doğru Dürüst Haber

Son günlerde bir etik tartışmasıdır gidiyor. Tıpta etik, basında etik diye çeşitli dallarda uyulması gerekli olan etik kuralları gündeme geliyor. Örneğin tıp alanında gerçekleştirilen buluşların, icat edilen tıbbi aletlerin bile tıbbi etiğe uygun olup olmadıklarını "Etik Kurulları" belirliyor. Basın için de aynı şey geçerli. Yapılan haberin yine etik kurallarına uygun olması gerekli kılınıyor. Örneğin Parlamento binası önünden canlı yayın yapması gereken bir muhabirin geri planda sanal bir parlamento görüntüsüyle aslında stüdyodan yayın yapması ya da rakip bir firmanın oldukça pahalı bir sokak reklamı önünde canlı yayın yaptıktan sonra o reklamı sanal olarak kendi reklamıymış gibi göstererek izleyiciye sunması basın etiği yönünden yanlış bir davranıştır. Neden? Çünkü izleyici ekranda gördüklerinin gerçekten orada olduğuna güvenmek zorundadır. Evet karşılıklı güven, kandırılmamak, dürüst olmak... Bu listeyi uzatabiliriz.

Ülkemizde yazılı basın organlarının ve Televizyon kanallarının hızla artış gösterdiği

son 10 yıldan beri özellikle basın etiği dalında önemli sorunlarımız var. Basın - yayın özgürlüğü ve etik acaba ülkemizde çatışma noktasında mı? Canlı yayınlarda rating uğruna, birbirinden alâkasız, ağzı laf yapan, sırasında itişen kakışan, kavga eden

çeşitli insan tiplerinin "işte zaten biz buyuz yalan mı?" sözünün ardına sığıntılarak sunulması, sırasında bu ülkeye değerli hizmetleri olmuş ve hâlâ da olmakta olan, geceleri az uyuyup eserler meydana getiren bilge insanlarımızın, ufacak bir yanlışlarının dahi iyice araştırılıp anlaşılmadan "aslında hiç kimse mükemmel değildir, aynen sizler gibi. Kimbilir bunun daha neleri çıkacak!" mesajları verilmeye çalışılarak feda edilmesi, halkımızın en içteki duygularını aslında galeyana getirmeye çalışmak değil de nedir? Etik, elimiz her kirlendiğinde yıkayacağımız sabun olmamalıdır. Aynı durum yazılı basın için de geçerlidir. Tirajını yükseltmek kaygısıyla hakkında en doğru ve en detaylı araştırmayı yapmadan taraflı bir şekilde, sadece karşıt ve menfi düşüncelere yer vererek, eksikli bir haber yapmak da yanlıştır. Ama maalesef son günlerde dergiciliğimiz bu hale gelmiştir. TV kanallarıyla boy ölçüşecek derecede bir konu enine boyuna araştırılmadan yalan haberler de eklenerek sırasında okuyucuya sunulmaktadır.

Özgürlük güzel şeydir ancak başka-

larının hakkına geçmek için değil! Toplum olarak bir an önce ruhsal kalitemizi yükseltmemiz, kararların nizamla, nizamların da bozulmayan esaslara bağlı olacağı yeni bir etik anlayışıyla kendimizi eğitmemiz ve yükseltmemiz gerekmektedir.

YOLCULUK

Peter Richelieu'dan
Derleme: Acar Doğangün

Peter Richelieu, 1941 de çok sevdiği kardeşini savaşta kaybetmişti. Duyduğu acı ile isyan halindeydi. Sürekli yaşamın anlamını, Tanrı'yı, ölümü sorgulayıp duruyordu. Ve bir gün odasında sorgulamalarını sürdürürken, garip bir ziyaretçi çıkageldi. "Ben" dedi "sizin sorularınızın cevabıyım. Bu soruların cevabını almayı ister misiniz?" "Elbette" yanıtını alınca, garip ziyaretçi belli bir süre, her sabah geldi. Anlattı, anlattı... Ve sonra ona tecrübe olarak birçok şey yaşattı...

Ta ki Peter kendi düşüncelerini oluşturuncaya, dünya görüşünü kuruncaya kadar...

Savaşta ölmüş olan kardeşim Charles ve Hintli rehberimle birlikte yaptığımız astral gezi devam ediyordu. ...

Charles, hava akımları sırasında savaşın Londra'da yaptığı yıkımı göstermek istedi ve bana, insanların korkunç bombardıman sırasında çektikleri büyük acıları bütün çıplaklığı ile ortaya seren St. Pauls gibi yerleri gezdirdi. Dehşeti tam görebilmek için yapıların üzerinden geçmek gerekiyordu, ama bu astral bedenlerimiz için bir sorun oluşturmuyordu, onların üstünden ya da içinden rahatça geçebiliyorduk...

Cadde boyunca giderken, trafik akımının üzerinden uçuyorduk. Ya-

nmdakilere adım uydu-rabilmem için, onlarla birlikte gittiğimi düşünmek yetiyordu, bunu düşündüğüm anda kendimi onlarla yan yana buluyordum.

Charles, çoktan beri görmemiş olduğum Warwickshire'daki eski evimize gitmemizi önerdi. Birkaç saniye sonra orada idik. Beni oraya yönlendiren Charles oldu. Astral plan koşullarını kısa bir süredir yaşadığı halde, yolu nasıl böyle kolayca bulabildiğini sorduğumda, bana burada bazı insanlarla tanıştığını, onların farklı ortamları kendisine en doğru şekilde anlatmaktan zevk aldıklarını söyledi. Ayrıca, bir pilot olarak Hava

Kuvvetleri'ndeki tecrübesi ona uçuş ve yer bulma konusunda çok şey öğretmişti.

Eski evimizin bitişiğine yeni evler yapılmıştı, ama bir zamanlar Charles'la oynadığımız ön ve arka bahçe olduğu gibi duruyordu. Babamın ölümünden sonra onu satmak zorunda kalmıştık. Şimdi içinde başka insanlar oturuyordu. Orada kısa bir süre kalıp hasretimizi giderdikten sonra Londra'ya döndük...

Saat nerede ise yediye geliyordu. Charles Trocadero Drill'de akşam yemeği teklif etti. Fuayeden içeri girdik. Duvar dibindeki masaların hemen hemen hepsi doluydu. Hintli dostum, yapması gereken başka işler olduğundan beni Charles'e emanet edip gitti, bizimle daha sonra buluşacaktı.

Charles, düşünce ve imaj gücü ile yaratılan bir restoran ile karşılaştırarak, fiziksel plandaki bir restoranda, astral yiyecek ve içeceklerle ilgili bilinmesi gereken önemli şeylerden birini açıklamaya koyuldu. Gerçekte fiziksel planda olan bir masaya oturmak doğru değildi, çünkü görünmediğimiz için, insanlar aynı yere oturabilir ve bu temas da insanı hafifçe tedirgin ederdi. En iyisi, düşünce ile, fiziksel bedenekilerin oturamayacağı bir astral masa yaratmaktı. Ve hemen oracıkta, Trocadero'nun fuayesinde bir masa yaratarak beni davet etti.

Daha sonra, gene düşünceleri ile, garson kıyafetinde birini yarattı. Garson, aynı fiziksel dünyada beklenen şekilde, masamıza yaklaşarak ne içeceğimizi sordu. Charles sek şarap, ben de viski soda söyledim, iki gün önceki alkol yasağım burada geçerli değildi artık.

İçkinin tadı tam umduğum gibiydi. Charles, Hintli dostumun bu tür şeyleri kendisine öğretirken, onun da bir içki istemesini söylemiş, o ise su istemişti. Çünkü içki içmediği için, şarap ya da

viskinin tadını bilmediğinden, içki istemesinin pek bir anlamı olmayacaktı. Bu yüzden, tadını çok iyi bildiği bir şey istemişti. Çünkü dünya planında bilmediği bir tadı burada alması mümkün değildi.

İçkilerimizi yudumlarken etrafımızdaki insanları izliyor, konuşmaların yarattığı uğultuyu da duyabiliyorduk Bu da Hintli dostumun bana anlattıklarını doğruluyordu: Her fiziksel sesin bir astral eşi vardı.

Charles, o sıra içeri giren hava kuvvetleri üniforması giyinmiş olan bir genç adama seslendi. Büyük bir coşku ile selâmlaştılar. Sonra masaya getirip onu tanıttı. Adı Roy Chapman'dı, o da geçen Ağustos'daki bir çatışmada ölmüştü. Astral dünyayı nasıl bulduğunu sorduğumda:

"İyi" dedi, "ama bir süre sonra insan sıkılıyor. Önceleri, elbette para vermeden istediğin her şeyi almak ilginçti, ama yenilikler bir süre sonra yavanlaşıyor. Doğrusu, eski taburumda olmak isterdim şimdi."

Bu, bilgi almak için iyi bir fırsattı, şu sıra ona ne yaptığımı sordum. Şimdi, tanıdığı bir kıızı bekliyordu...

Roy'a dünyada iken, müzik ya da sanata ilgi duyup duymadığını sorduğumda, pek duymadığını söyledi... Hintli dostum, ilgilerinin sadece fiziksel plan koşullarına bağlı olan insanların astral planda sıkılacaklarını söylemişti, bu tecrübe bile onun haklı olduğunu gösteriyordu.

Roy kız arkadaşı ile giderken, Charles ile ben Izgara Salonuna yöneldik ve masa olmayan bir köşe seçtik. Gene, Charles'ın yarattığı bir düşünce formu... garson ne yiyeceğimizi sordu. En çok sevdiğim yiyecekleri söyledim. Charles da tadını bildiği bir eski şarap ısmarladı. Astral planda yok, yoktu... Yemekten büyük tad aldım. Tahayyül edebileceğim en lezzetli yiyeceklerdi.

Tam o sırada yıllardır görmediğim

eski bir arkadaşım ilişti gözüme. Son kez, bir geminin güvertesinde karşılaşmıştık. Ben Seylan'a, o ise Malaya'ya gidiyordu. Charles'ı masada bırakarak, ona doğru yürüdüm. Belli ki, eğleniyordu. Her zamanki gibi, dört kişi ile tatlı bir sohbet kurmuştu. Omuzuma dokunup burada ne aradığını sordum. Ama beni farketmedi, neşeyle sohbetine devam ediyordu!.. Hâlâ formundaydı, anlattıklarına arkadaşları kahkahadan kırılıyordu. Yüksek ses tonum ve dürtüklemelerim para etmedi!.. Düş kırıklığı içinde masama dönerken, Charles'ın muzip muzip şaşkınlığını izlediğini farkettim.

"Onun gerçek olup olmadığını nereden bilebilirim ki?" diye sorduğunda Charles gerçek olup olmama sözünün pek de yerini bulmadığını, burada böyle şeyler olmadığını söyledi. Söylemesi zordu, ama arada bir fark vardı: Gördüğümüz astral bedeninin, fiziksel bedende yaşayan bir insanda görünen dış hatları çok açık değildi, oysa astral dünyada yaşayan birinin, ya da uyku sırasında astral dünyada olan birinin astral bedeninin dış hatları çok daha açıktı. Önemli bir fark daha vardı, bu da geçici ziyaretçilerin astral maddeden belli belirsiz gümüş kordonlarıydı. Benden Roy Chapman ile Izgara Salonundaki öteki insanları kıyaslamamı istedi. Gerçekten de bir fark vardı! Roy'un bedeninin dış hatları ötekilere göre çok daha belirgindi.

Orada savaş atmosferini unutturmak için gösterilerini yapan bir kabareyi izledikten sonra, Charles, vurulmadan önce üyesi olduğu bir gece klübüne gitmemiz teklifinde bulundu.

Burada da aynı şeyler tekrarlandı. Charles rahatımıza bakmamız için sakın bir köşede bir masa yarattı ve sanırım kardeşimin imaj gücü ürünü olan bir garsona içeceklerimizi ısmarladık. Gece

klubü asker, sivil bir sürü insanlarla doluydu...

Birden düşmanın hava akınına bildiren sirenler acı acı çalmaya başladı. Herkes buna alışmıştı artık, paniğe kapılmadan, ama hızla, yakındaki sığınaklara koşuştular. Biz de klüpten çıkıp Picadilly'e doğru gitmeye başladık. Hava karanlıktı, saat gecenin onuydu. Ne var ki biz, aynı Seylan'dan çıkarken olduğu gibi, mavi-gri bir aydınlık içindeydik. Düşen bombaları ve uçaksavarların tarrakalarını duyuyorduk. Sonra savunma için kalkan savaş uçaklarının homurtuları kapladı ortalığı...

İşte tam o sırada Hintli dostum yanımda beliriverdi. Yardıma gitmemiz gerektiğini söyledi. Ne demek istediğini anlayamamıştım, ama gene de onu izledim. Yükseldik!.. Tüm çevremiz düşman bombardıman uçakları ve İngiliz savaş uçakları ile doluydu...

Birden Charles'ın bizimle birlikte olmadığını farkettim ve bunu belli ettim. Hintli dostum bana, kısa süre önce yaşadığı, vurulup düşme anısı onda henüz canlı olduğu için, "it dalaş" başladığında, onun her zaman ortadan kaybolduğunu söyledi. "Onu belki daha sonra görebileceğiz" dedi. Ne var ki onu bir daha göremedim, bunu şu an idrak edebiliyorum!..

Gazaba gelmiş bir cehennemden ortasından geçiyorduk. Bombalar ve makineli tüfek takırtıları ortalığı yıkıyordu. Hintli dostum, sanki ne olacağını biliyormuşcasına, savaşın en yoğun yerinde çarpışan bir savaş uçağının peşine takılmıştı. Ve birkaç saniye içinde, uçaklardan açılan parıltılı makineli tüfek ateşleri hedefini bulup onu delik deşik ettiler. Dönerek ve daireler çizerek yere doğru hızla alçalan uçağı aynı hızla izlerken, motorunun tutuşunu gördüm. Ve bir anda alevler bü-

tün uçağı sarıverdi. Büyük bir çatırtı ile toprağa çakıldığı sırada uçağın pilotunun kokpitten dışarıya fırladığını farkettim. Bir kaç dakika içinde ortalık gerçek bir cehenneme haline gelmişti... Ambulans anında uçağın çakıldığı yere yetişse de, zavallı pilot için yapılacak bir şey kalmamıştı artık!

Hintli dostum: “Şimdi bilenlerin nasıl yardımcı olduklarını göreceksin” dedi. Uçağın yanına geldiğimizde, bedeni feci şekilde yanmış ve insan olarak tanınmaz bir hale gelmiş olan havacının astral bedeninin yerde yatan bedeninin yanında dikildiğini, korku ve büyük bir acıyla yerdeki hurdahaş bedeni izlediğini gördük. Rehberim ona yardım için yaklaşıp, konuştuğunda, onu farketmedi bile! O sırada ince, esnek ve ağumsı bir örtünün önümüzde duran pilotun astral bedenine sarıldığını farkettim. Sarma süreci birkaç saniye içinde tamamlandı. Onu “hayalet” olarak tanımlayabilirim. Yerde yatan fiziksel bedenden çıkmış ve manyetik olarak asral bedene doğru çekilmişti. Bu Hintli dostumun sözünü ettiği, ölüm sırasında fiziksel bedenden çıkan eterik duble olmalıydı. Varlığını sürdürmek için astral bedene sarılıyordu. Çünkü bağlı olduğu fiziksel beden ölümü onun da parçalanıp dağılması demekti.

Hintli dostum bu kez pilotu saran korkudan kurtarmaya kararlı bir ses tonuyla, artık korkulacak bir şey olmadığını, her şeyin iyi olacağını söylüyordu. Çocuk ise -çünkü henüz çok genç-fiziksel çevresinde olup bitenlerden büyülenmiş gibiydi. Ambulanstan çıkan insanların uçak kalıntısındaki yangını söndürüşlerini, bir zaman önce kendinin olan bedenini yerden kaldırışlarını ve ambulansa taşıyışlarını izliyordu şaşkınlık içinde! Bombalar yakınımızda patla-

dıkça da, tedirginliğini belli ediyordu...

Bedenini izlemek için ambulansa yöneldiğinde, dostum rahatlatıcı bir ses tonuyla artık sıkıntılarının sona erdiğini anlatarak, bu işten onu caydırdı. O sıra çevremizde, ambulanstaki insanlardan kolayca ayırd edilebilen, astral dünyadan insanların da bulunduğunu farkettim. Astral plana geçen başkalarına yardımcı oluyorlardı onlar da...

Dostumun söylediği her sözü duymadım, ne var ki bir süre sonra çocuğun yüzünde anlayış ışığının parıltısını gördüm. Ardından da onu saran eterik duble ayrıldı ve ışıltılı toz bulutuna benzer kalıntısı toprakta hızla parçalandı.

Sonra çocuk yere oturdu. Başını ellelerini arasına aldı ve hıçkırmaya başladı. Dostum bir süre onu kendi haline bıraktı. Bana da, çocuğun astral ya da duygusal bedeninin büyük bir gerilim altına girdiğini ve bu tepkinin normal olduğunu açıkladı. Çocuk başarısız olduğunu düşünüyordu. Öldüğünü ve o cehennem dışına çıktığını henüz idrak edemiyordu. Dostum: “Benimle gelin, biraz konuşalım” diyerek onu kolundan tuttu ve o bunun farkına varmış gibi görünmezken hızla ordan ayrılıp uzaklaştık...

Şimdi çok güzel bir korunun yakınundaydık. Kıyısında olduğumuz küçük bir ırmak dolanarak ilerideki büyük nehre kavuşuyordu. Burası deminki cehennemden sonra, bir cennetti sanki! Dostum konuşmaya başladı. Böylece çocuğa olan biteni kısaca anlatırken, geri kalan korku ve dehşet duygularını da sildi. Önce öldüğüne inanmadı: “Kendimi bu kadar canlı hissederken nasıl ölmüş olabilirim?” diye sordu.

Rehberim ona evini sordu. Olup biteni anlayamıyordu, ama bize evinin yerini tarif etti. Ev Finchley’de idi. Oraya vardığımızda aile henüz yatmıştı. Onların

uyumalarını bekledik. Önce baba, sonra anne uykuya daldılar ve bedenlerinden ayrıldılar. Dostum onlara olanları anlattı ve sabah alacakları acı haber için onları hazırladı. Önce, doğal olarak çok üzül-düler, ama sonra oğullarının yanlarında olduğunu görünce, onun asla kaybolma-dığını anladılar. Uyduklarında ve beden-lerinden ayrıldıklarında, bunu çoğu zaman hatırlamayacak olsalar da, onunla görü-şüp birlikte olabilirdi. Öyle ise aslında ayrılmış sayılmazlardı.

Şimdi birçok insanın, kaza, ölüm gibi, kötü bir haber almadan önce bunu hissedişini anlayabiliyordum. Bu onlara astral planda söyleniyor, ertesi sabah bunun izleri çok hafif de olsa, ruhta hisse-diliyordu. Ya da çok ender olarak, bir rüya şeklinde görülüyordu.

Onlara bir süre ölümün gerçek anlamını anlattıktan sonra dostum, çocuğun kendisi ile gelmesini önerdi. Onu, değişen astral plan koşullarına kendini adapte etmeyi öğretmeye istekli olan bir hanımla tanıştıracaktı.

Anne ve babanın yanından ayrıldıklarında, dostum bir an sakin bir şekilde durdu ve bana garip gelen bir ses çıkardı. Isık değil, ama ona benzer bir sestir bu. Hemen bunun ardından, bu çağırıcıya yanıt olarak, yaklaşık otuz beş yaşlarında bir kadın belirdi yanımda. Dostum, astral planda birisi ile ilişki kurmak için, insanın o kişiyi kuvvetle düşünmesi gerektiğini, eğer sorun acilse, o düşünceye yardımcı olmak üzere, o kişinin "gerçek sesi" ni çıkarması gerektiğini söyledi. Bundan, her insanın gerçek sesi denilen bir notası olduğunu, bunun acil durumlarda önem kazandığını çıkardım. Notasını duyan kişi manyetik olarak çağırıcıya çekiliyordu.

Çağırıcıya yanıt veren hanım, kendini

fiziksel dünyadan astral dünyaya geçene yardımcı adanmış olan "astral yardımcıları" dan biriydi. Bu gönüllüler olmadan, astral dünyaya geçenlerin sadece bedene sarılan eterik dubleden kurtulması -ki bunu yapmadan astral plandaki yaşamları başlayamazdı- çok daha uzun zaman alacağı gibi, astral plana hükmeden değişik koşulları öğrenmeleri de çok zor olurdu. Hiç kimse her şeyi kendisi keşfetmesi için tek başına bırakılmıyordu. Bu şekilde yeni gelen her kişi kısa sürede ayakları üzerinde durmasını öğreniyor ve eskisinin yerini alan yeni yaşamına başlıyordu...

Daha sonra dostum saati sordu. Yakındaki bir saate baktığımda ikiyi gösterdiğini gördüm. Bu sirenlerin çalması- nın üzerinden dört saat geçmişti! Öyleyse şimdi Seylan'da sabahın altısı olmalıydı. Zamanın azalmıştı, saat sekizde Colombo'da yatağında olmalıydım.

Sonra bana astral planda, maddi şeylere tutkusu olmayanlarca yaşanan başka tür bir yaşamı tanıttığını söyledi. Görünürde kara parçaları olmayan, uçsuz bucaksız bir denizin üzerinden geçiyorduk. Suyun altındaki yaşamla ilgilenip ilgilenmediğimi sordu. Bu konuda hiç düşünmediğimi açıkça itiraf ettim. O zaman rehberim astral düzeyde, paralel bir evrime ait varlıklarla karşılaşabileceğini söyledi. Örnek olarak devalar ve melekler gibi, kusursuzluk yoluna başka bir evrim çizgisinden geçen varlıklar vardı. Ne var ki, bir deva, deva olarak tanımlanan aşamaya gelmeden, elemental, doğa ruhları gibi aşamalardan geçiyordu. Eğer bu evrim çizgisini anlamak istiyorsam, en alt aşamadan başlayacaktım...

(Devam edecek)

DUYU ÖTESİ DOSYASI

Duyular Ötesi
Nelda Bayraktar

33

Uzakları Gören Gözler
Barış Birol

36

Duyu Ötesine Varmak
Bihter Somer

40

• Ve insanlık varolalı beri kendi akli
ve tecrube birikimi ile dahi olsa
açiklayamadigi türlü mucizevi olaylarla iç içe yaşadı durdu.

Duyular Ötesi

NELDA BAYRAKTAR

“İnsanlık bir denizin kıyısındaki kumsalda çakıl taşları ile oynuyor. Her seferinde birbirinden daha düzgün ve daha iyi çakıl taşları bulmak için çabalıyor. Halbuki engin bir okyanusun kıyısında olduğunu ve çakıl taşlarının sonsuzluğunu bilmiyor.” Sir Isaac Newton

Duyularımız denilince hemen aklımıza 5 duyumuz gelir. Görme, işitme, koklama, tad alma ve dokunma duyularımız hayatımızı idare etmemizi sağlar. Bedenimizdeki organlarımız salt bu işlevler için yaratılmışlardır ve şayet sağlıklı bir bedene sahip isek ömrümüzün sonuna kadar da bizlere hizmet eder dururlar. Işığa hassas olan gözlerimiz zifiri karanlıkta zorlanır. O zaman dokunarak nesnelere birbirinden ayırt etmeye çalışırız. Ama hiç dokunamayacağımız kadar bizden uzak olan nesnelere karanlıkta algılayamayız. Gözlerimiz ışığın belli dalga boylarına göre yaratılmıştır. Dolayısıyla sadece 7 rengi görebiliriz. Aslında gözümüz kendine gelen titreşimleri daima ışık ve renk halinde alır. Kulağımızın bir saniyede aldığı titreşimlere ses titreşimleri diyoruz. Titreşimlerin sayısı biraz daha yükselince ısı titreşimleri meydana gelir. Fakat bunların içinde ve

dışında kalan diğer öyle titreşimler vardır ki her hangi bir cihazla tespit etmek mümkün değildir. Dolayısıyla bizler için meçhul kalmaktadır. Bugünkü bilim gördüğümüz ve duyduğumuz her şeyin aslında titreşimlerden ibaret olduğunu ispatlamış durumdadır. (Örneğin: ses, elektrik, ısı, ışık, x ışınları, laser ışınları). Ancak aynı titreşim tablosunda yer aldığı halde gözümüzün görmediği ve kulağımızın duymadığı titreşimlerin de olduğunu kabul etmek durumundayız.

Gözümüzün ışık tayfındaki sadece belirli renkleri görebilmesi, kulağımızın ise belirli frekanstaki sesleri duyabilmesi gibi, diyebilir miyiz ki 5 duyumuzun gücü belirli sınırlar dahilindedir? Kulağımızın algılamadığı yüksek frekanstaki sesleri köpeklerin duyabildiğini, yine kulağımızın duyamadığı çok alçak frekanstaki ses dalgaları ile fillerin birbirleri ile kilometrelerce

uzaktan haberleşebildiklerini biliyoruz. Yeryüzünde en üstün en akıllı hakim varlık olarak da insanı görebildiğimize göre, çevremizden algıladıklarımız acaba bu kadar sınırlı mı? Yani insan bu sınırların ötesine geçebilir mi veya geçecek mi?

Duyular ötesi dediğimiz zaman ise 5 duyumuzun ötesinde olanları anlarız. Örneğin kişi, kilometrelerce öteden ona seslenen birinin sesini sanki yanındaymış gibi gerçek ve net bir sesle duyabiliyorsa eğer, bu bir duyular ötesi algılamadır. Yine aynı şekilde çok uzaklarda cereyan eden bir olayı sanki görüyormuşçasına aynen yaşayan bir kişi de duyu ötesine geçmiş demektir. Hiçbirimiz bile bile elimizi kızgın yağa sokamayız. Neden? Çünkü elimizin yanıp kavrulacağını çok iyi biliriz. Hatta içimizden doktor olanlar bunun gayet detaylı bir açıklamasını da yapabilirler. Çünkü kızma noktasındaki yağ mutlaka elimizi yakacaktır. Ancak dünya üzerinde yaşamış olan ve kayıtlara geçmiş olan Aziz Fransizkus bunu rahatlıkla yapabiliyordu. Kaynayan yağın içine kolunu daldırıyor ve kor halindeki bir kireç ocağının delinen yerlerini çıplak elleriyle onarıyordu. 18.y.y.da yaşamış olan Daniel Douglas Home adındaki biri ise birçok bilim adamının huzurunda yaptığı bir deneyde yüzünü kor alevlerin içine sokabiliyor ve ayağa kalktığımda ise ne saçlarında ne de derisinde hiçbir kavrulma izine rastlanmıyordu. Yine aynı kişi havada uçabiliyor, duvarın içinden geçebiliyor, eşyaları da havada uçurabiliyordu. Üstelik bunları yaparken kendi bedeni dışında hiçbir malzeme kullanmıyordu(!)

Gelecekte haber veren kahinler, bir tek dokunuşlarıyla hastaları iyi eden insanlar, eşyaları yerlerinden oynatanlar, uzaktan koku duyanlar tarih sahnesinde ta ilkçağdan bu yana hep yaşadılar ve bugüne kadar da varoldular. Örneğin Nostradamus'un değil içinde yaşadığı yüzyıl, önünde hiç yaşayamayacağı ömrünün vefa etmeyeceği yüzyıllarda olacak olan olayları bilebilmesi akıllara durgunluk vermektedir. Nostradamus kendi ölümünün bile nasıl olacağını harfiyen bilebilmişti. Gerçekten de damla hastalığına yakalanmış, kendisinin de kehanette bulunduğu gibi ölüsünü yazı kürsüsünün yanında bulmuşlardı.

Günümüzde ileri teknoloji bilgisayarlarının bir tuşuna bastığımızda diyelim ki 10 sene sonra x şirketinin batıp batmayacağını ya da hangi bölgenin tamamen çöle çevrileceğini veya kıtlık tehlikesi olabileceğini bilebiliyoruz. Böylesine ileri teknoloji ile üretilmiş bir bilgisayar kesin veya yanılma payı çok az bir tahmini nasıl yapıyor biliyor musunuz? En az 10 yıl önceki ilgili kayıtları bir araya getiriyor, bağlantılarını kuruyor, sebep sonuç ilişkilerini buluyor, istatistiki hesaplarını yapıyor ve bulduğu sonucu bildiriyor. Yani aslında hafızasında var olan bilgiden bilgi yaratmış oluyor. Tarihte rastladığımız çok ilginç kehanet olayları ne radyonun, ne telsizin, ne de telefonun olmadığı devirlerde cereyan etmiş olaylar. Üstelik bu olayların kilometrelerce uzaktan hakkında hiçbir veriye sahip olmadıkları kişilerle veya olaylarla ilgili olması da çok ilginç.

Ve insanlık varolalı beri kendi akli ve tecrübe birikimi ile dahi olsa

açıklayamadığı türlü mucizevi olaylarla iç içe yaşadırdu. Bugün insanlık çok ileri bir seviyede olsa dahi yine de açıklayamadığı olayların olabilmesi işte bu eşsiz düzeni kuran Yaratanımızın önümüze serdiği bilgisinin sonsuzluğundan ileri gelmektedir. İlk çağlarda ilk insanların korktukları medet umdukları ve kendilerinden çok üstün gördükleri yıldırımlar ve rüzgârlara şimdiki insanların hangi gözle baktıklarını biliyoruz. Hatta bizler o rüzgârdan faydalanmayı bile öğrendik. (Rüzgârlardan elektrik enerjisi ürettik). İlk insanlara mucize gibi görünen olaylar demek ki yine insanın düşünen hamle yapan aklı, sezgileri ve tecrübeleri ile çözülmüş ve Erişilmez ve Sonsuz bilgi sahibi Yaratanın koyduğu fizik kanunları olarak ortaya çıkmış. Üstelik insanlar bu fizik kanunlarını yine faydalarına olacak şekilde çalıştırmayı da bilmişler.

Günümüzde duyularımızın dışında cereyan eden ve halihazırdaki fizik kanunları ile açıklanamayan olaylarla uğraşan bir bilim dalı var. Bu bilim dalına Parapsikoloji adı verilmiştir. Yukarıda sözü edilen pek çok duyum dışı olayı inceleyen Parapsikolojinin bilim dalı haline gelmesi çok faydalı olmuştur. Aslında denilebilir ki insanların kehanette bulunmaları, eşyaları yerlerinden oynatmaları, kayıptan haber vermeleri, zihinden zihine bağlantı kurmaları, havada uçmaları, nesnelere havada uçurmaları, uzaktan görmeleri, işitmeleri ve koku almalarından insanlığın yararına, onları ileriye götürecek ve hamle yaptıracak neler çıkarılabilir ki? Her şeyden önce yukarıda sözü edilen olaylar deney

alanına çekilebilmiştir. Bilimsel olarak araştırılabilmişlerdir. Bu ana bilim dalına bağlı olan ve Ruh Bilim adı verilen Spiritualizma bilim dalıyla beraber sonuçta insanların 5 duyusuna hitap eder hale getirilebilmişlerdir. Örneğin çekilen fotoğraflarla medyumların bedenlerinden çıkan süptil bir maddeyi kullanarak eşyaları havaya kaldırdıkları ya da başka bir yerde materyalize oldukları gibi ilginç ruhsal olaylar tespit edilebilmiş, uzaktan görme veya duyma gibi özelliklerin normal organların dışında önce beyinde algılandığı bulunmuştur. Bu konularda bugünkü bilimin ışığında da şüphesiz pek çok araştırmalar hâlâ yapılmaktadır. İnsanlar bu bilim dalları sayesinde ruh gücünün iyice farkına varabilmişlerdir. Bu gücün varlığı ve yeri apaçık bir şekilde ortaya çıkmıştır.

Bugün pek çok ülke parapsikolojik olayları araştırma konusu yapmaktadır. Üzerinde çalışmalar sürdürmektedir. Devlet ilişkilerinde, önemli anlaşmalarda parapsikolojiden yararlanılmaktadır. Sadece düşünce gücüyle bir tohumu filizlendirebilen ve demir anahtarları eğebilen, pusulayı harekete geçirebilen ünlü medyum Uri Geller'i bile Amerikan Hükümeti yapacağı bir anlaşmada karşı tarafın düşüncelerini olumlu etkilemesi için kullanabilmiştir. Sovyet Rusya'nın ise yıllardır parapsikolojik mucizeleri askeri amaçlar için kullandığı bilinmektedir.

İnsanoğlunun duyular ötesi veya beden ötesi bir alış kabiliyetinin olması maddenin esaretinde olan ruhun sonsuzluğa açılan bir kapısı olsa gerek...

Uzakları Gören Gözler

Öyle ruhi olaylar vardır ki, bu olaylar içinde ruh gerçeği, bütün çıplaklığı ile gülümser. Durugörü dediğimiz klervoyans, işte bunlardan biridir. Kendilerinde bu kabiliyeti geliştirmiş kimseler, gözün göremeyeceği çok uzaklardaki şeyleri görebilirler. Böyle kimseler, kör bile olsalar, yine de her şeyi görmekte devam ederler.

BARIŞ BİROL

Odada oturmuş, sohbet ediyorlardı. İçlerinden biri, birden başkalaşarak “Stockholm yanıyor” diye bağırdı. Sonra sanki gözünün önünde olan bir olayı anlatıyormuş gibi, yangının nasıl ve nereden başladığını, nerelere kadar yayıldığını bir bir anlatmaya başladı. Bu olay 1770 yılında, Almanya’nın Göteborg ilinde, aralarında ünlü filozof Kant’ın da bulunduğu bir toplantıda oluyordu. Yangını haber veren ise, ünlü klervoyan medyum, İsveçli astronom ve kahin Swedenborg idi. Yangın, buldukları yerden tam 300 km. uzaklıktaydı. Ve o zaman telefon, telgraf gibi vasıtalar da yoktu. Bir zaman sonra İsveç’ten gelen gemilerin getirdiği haberlerden gerçekten Stockholm’un büyük bir yangın felâketine uğradığı öğrenildi. Ve bu yangın tam Swedenborg’un haber verdiği anda ve tıpkı onun anlattığı şekilde olmuştu.

KÖR FAKAT GÖRÜYOR

7-8 yaşlarında bir kaza sonucu tamamen kör olan Jacques Lusseyran isimli bir şahıs, az sonra her şeyi

görmeye, hem de daha derinden görmeye başladı. Kendisi “Le Figaro Litteraire”in 17 Ekim 1959 tarihli sayısında, durumunu olanca sadeliği ve basitliği içinde şöyle anlatıyordu: “Kazadan sonra gene görüyordum. Fakat görmem, artık gözlerimle olmuyordu. Gözlerim gerçekten kördü. Ama ben, yine de görüyordum. İçimde anlatılmaz bir kudret vardı. Onunla, aynı gözlerimle görüyormuşcasına her şeyi hissediyordum. Bu görüş, sanki içimde kendiliğinden canlanıyordu. Doğrudan doğruya bir iç ekran üzerinde şekil ve renk alıyordu. Bu olay benim bir şey yapmama lüzum kalmadan kendiliğinden oluyordu. Kaldı ki 8 yaşında olan ben ne yapabilirdim ki?”

Jacques Lusseyran daha da ileri giderek, insanların hiddetini, korkusunu ve kederini de onların süptil bedenlerine bakarak gördüğünü ileri sürüyordu. Ve ışıklı sözlerine şunları ekliyordu: “Ne körlük, ne sağırlık ne de kötürümlük bir kusur değildir aslında. Esas kusur, bunları felâket kabul edip kendini onlara uydura-

mamaktır. İçimizde taşıdığımız ışık olmasaydı, gözlerimiz hiçbir zaman dünyanın ışıklarına açılmazdı. Gözler varsın kapansın. Eğer özümüze inmeyi bilirsek, oradan daha büyük bir ışık bulup çıkartabiliriz. Işık bizim özümüzdür. Biz o nurlu ışıktan varolduk. Allah bizi asla hiçbir şeyden mahrum etmez. Ancak sevdiğini çok sınırlar. Ve bizden bir şeyi alıyormuş gibi yapar. Fakat bizi mahrum ettiği şeyler aslında görünüşe ve alışkanlıklara ait geçici şeylerdir. Bunun için hiçbir zaman O'na şükürden geri kalmamak gerekir.”

KLERVOYANS YAHUT DURUGÖRÜ

Yukarıda sözünü ettiğimiz iki vaka klervoyans yahut durugörü dediğimiz birer ruhî olaydır. Bu durumda normal halde gözle görülemeyecek şeyler görülür. Bir duvarın arkasındaki şahsı veya cismi, uzak bir yerdeki olayı, kapalı bir zarfın içindeki şeyleri görme şeklinde olur. Klervoyans, bir ruhî görme olayıdır. Ve bu türlü görmede gözün hiçbir rolü yoktur.

Bizim normal olarak bir cismi görmemiz şu şekilde olmaktadır: O cisimden çıkan ışık dalgaları gözümüze gelmekte, göz dibindeki retina tabakasında o cismin ters hayali belirlemede (fotoğraf plaklarının negatif gibi), sonra bu hayal, sinir lifleri ile görme merkezine iletilmekte ve orada cismin doğru hayali belirlemededir. Ancak iş burada bitmemektedir.

Görme merkezinde beliren hayal, bilgilerle karşılaştırılıp manâlandırılmakta, böylece ne olduğu idrak edilmektedir.

ÖNCE İDRAK SONRA GÖRME

Klervoyans yoluyla görmede ise, durum tamamen değişiktir. Burada normal görmenin tersine, cisimler önce idrak edilmekte, sonra görülmektedir. Yani göz yoluyla bir ışık alınmamakta, göz merkezini uyaracak bir sinir uyarımı o merkeze gitmemektedir. Ve bu çeşit görmede, cisim önce idrak edilmekte, sonra hayali belirlemededir. Bu suretle idrak, görmeden önce gelmektedir.

Böylece durugöründe, cisimler gözün göremeyeceği kadar uzaklarda olduğu halde idrak edilip görülebilmektedir. Swedenborg'un Almanya'dan İsveç'teki yangını görüp anlatması buna güzel bir örnektir. Ayrıca görme merkezleri harap olmuş kör kimselerin bazılarında da -Jacques Lusseyran'da olduğu gibi- bu türlü görmenin mümkün oluşu, klervoyansın diğer normal görmeden farklılığını açıkça ortaya koymaktadır. Demek ki buradaki görmelerde daha başka etkenlerin rolü vardır. Bu etkenlerin başında ruhun bedene tesir vasıtası olan Perispri gelir. Perispri beyin merkezlerine asabi seyyale denilen aracı ve çok ince (süptil) maddelerle tesir eder. İşte bu asabi seyyaleler bedenden dışarı çıkabilirler ve dışarıdan gelen tesirleri alıp değiştirebilirler. Asabi seyyaleler, perispri tarafından beynin yüksek merkezlerinde devamlı oluşturulup, yine perispri tarafından devamlı kontrol edilmektedir. Beyin merkezleri bunların toplandığı, taşındığı bir ara istasyon durumundadır. Durugöründe, ruhen idrak edilen bir olay, perispri vasıtası ve asabi seyyale yoluyla beyin merkezlerine iletilip idrak

olunmakta ve sonra o şeyin hayali belirmektedir. Yani aşağıdan yukarıya doğru değil, yukarıdan aşağıya ruh yönünden bir idrak ve görme meydana gelmektedir.

BİLİMSEL DENEYLER

Klervoyans olaylarının gerçekliği bilim adamları tarafından deneylere vurularak da doğrulanmıştır. Amerika'da parapsikoloji profesörü J. B. Rhine ve Avrupa'da Dr. Rudolf Tischner, yaptıkları deneylerle bunu açıkça ispat etmişlerdir. Dr. Tischner kapalı bir zarf içine yazı ve resimler koyarak, bunları klervoyan kabiliyeti olan kimselerin eline vermiş ve içindekileri doğru olarak tarif ettiklerini görmüştür. Dr. Rhine ESP kartları denen, üzerinde beş ayrı işaret olan kartlarla yaptığı denemelerde, durugörüye sahip kimselerin görmeden, bu kartları doğru olarak bildiklerini tesbit etmiştir. Yine bu kabiliyetteki kimseler hipnotizma ile somnambül (manyetik uyku) haline getirildiklerinde ayaklarının ucuyla veya dirsekleriyle görmeye başlamaktadırlar.

Demek ki, şahıslardan ve cisimlerden çıkan bazı gözle görülmez çok ince tesirleri ruhen hassas olan kimseler almakta ve şekil olarak da görmektedir. Tıpkı uzaktan gönderilen tesirlerin televizyon ekranında şekiller halinde belirmesi gibi. Burada göz işe karışmaz. Gelen tesirler, bizim zihnimizde görme halinde ortaya çıkar.

Ruhi yetenekleri gelişmiş hassas kimseler uzaktan ses de duyabilirler. Koku da alabilirler. Bunun birincisine "Klerodiyans", ikincisine de "Klerodrans" denir.

Bütün bunlar bedenden ayrı, fakat onu kullanan, ne yaptığını bilen, şuurlu bir kudretin, yani ruhun varlığını gösteren olaylardan bir kaçıdır sadece.

Bunları ve diğer olayları derinlemesine incelemek bizi ruh gerçeğine daha çok yaklaştıracaktır şüphesiz.

DURU İŞİTME (Klerodiyans)

Ruhsal işitme kelime olarak açık işitme veya duru işitme manasına gelmektedir. Bu aynen durugörüye benzer bir durumdur. Çünkü bu kulakla bir sesin işitilmesi tarzında değildir. Ortada kulağın hatta kulaktan daha hassas işitici cihazların zaptedeceği bir ses dalgası yoktur. Ama duru işitici bariz olarak bir ses duymakta ve etrafındaki kimselerin aynı sesi nasıl olur da duymadıklarına hayret etmektedir. Peki bu nasıl olmaktadır?

Şöyle bir örnekle düşüncemizi anlatmaya çalışalım: İki tahta destek arasına (La sesi) veren bir tel gerelin. Tele elimizle vurunca (La sesi) çıkaracaktır. (La sesi) veren bir diyapazonu tınlatsak veya havada bir sarsıntı meydana getirsek dahi bu tel kendiliğinden (la sesi) verecektir bize. Yani etkenler değiştiği halde sonuç hep aynı olacaktır. Çünkü telin kabiliyeti ancak (La sesini) çıkarmaya uygundur.

İşte burada da kişi uzaklardan aldığı fikir dalgalarını ve ruhi etkileri yalnız işitme merkezlerinde imajlar halinde çevirebilmekte, yani uzaktan aldığı tesirleri sesler halinde duyabilmektedir. Bu onun beden yapısının ve duyarlılığının işitme yönünden gelişmesine bağlı bir husustur. Ruhsal görmede de görücü kişi aldığı tesirleri şekil imajları halinde idrak edebilmektedir.

RUHSAL İŞİTME ÇEŞİTLERİ

Ruhsal işitme kabiliyeti nadir medyumlarda görülmektedir ve genellikle kendi kendine gelişmektedir. Bu kabiliyetle beraber kişide ruhsal görücülük duyarlılığının da geliştiği görülmüştür. Bazen de bir kişide önemli bir olaya bağlı olarak, örneğin bir yakınının ölümü gibi bir ruhsal işitme veya görme olayı olabilmektedir. Sonra ömrü boyunca bir daha da olmayabilmektedir.

Ruhsal işitme kabiliyeti kadınlarda erkeklerden daha fazla görülmektedir. Çocuğuna düşkün genç annelerin "Çocuğum ağlıyor, katıla katıla ağlıyor" diyerek yerlerinden fırladıkları ve evlerine telâşla koştukları, tespit edilmiş olan olaylardan bazılarıdır. Ruhsal işitmeye ait birçok vakadan bahsedilmiştir. Bunların her birinin ayrı özellikleri vardır.

BİR OLAY

Gerçek bir duruşiti vakası Dr. Refet Kayserilioğlu tarafından tespit edilmiştir. Vakamın cereyan ettiği yer Kadıköy İşçi Sigortaları Röntgen Servisidir. Dr. Kayserilioğlu o dönemde burada şef olarak çalışmaktadır. Olayın tarihi ise 13 Nisan 1961'dir. Olayın medyumunu ise Lamia Ezer adında o dönemde 55 yaşında olan ve serviste laborant olarak çalışan bir hanımdır. Lamia Hanım olayı şöyle anlatmıştır: "Röntgen Servisinde oturmuş, filmleri yazıyordum. Saat öğleyin 13.15 idi. Tam bu esnada gayet belirgin bir ses "Lamia Hanım" diye bağırды. Bu ses aynı dispanserde ebelik yapan ama o sırada Mısır'da bulunan (bir miras meselesi yüzünden) Şükriye Yener'e aitti. Sesi gayet iyi tanıdığım için

"Efendim, Şükriye Hanım" diyerek kapıya koştum. İçimde onu hemen kucaklamak arzusu doğdu. Kapıyı açtım. Kimseler yoktu. Bu duruma hayret ederek kapıyı dıştan kilitleyip aynı dispanserde dahiliye uzmanı olan Sayın Münevver Erginbay'a gittim. Hadiseyi ve hayretimi olduğu gibi anlattım ve "Acaba Şükriye Hanım yakında gelecek mi?" diye sordum. Doktor Hanım: "Gelecek olsa bildirirdi. Hiçbir haber alınamadı, ama bu hadise hayret edilecek bir şey doğrusu" dedi. Orada hazır bulunan Bayan Müfide Çağlar da: "Onu çok mu seviyorsunuz?" diye sordu. İçimde onun yakında geleceği hakkında kuvvetli bir izlenim vardı.

Ertesi sabah gerçekten Şükriye Hanım dispansere geldi. Bu olaya çok hayret ettim. Şükriye Yener ise "Dün sabah Mısır'dan uçakla Ankara'ya geldik. Olayın olduğu saat 13.30 esnasında motorlu trenle Ankara'dan İstanbul'a geliyorduk. Yanımda kızım vardı. Yolculuk esnasında Lamia Hanım'ın bahsi geçti. Fakat ondan bahsettiğimiz hangi saat idi hatırlamıyorum" dedi.

Bu olayla ilgili adı geçen tüm şahısların ağızlarından aynı olay dinlenilmiş ve kayıt tutulmuştur. Buradaki olay gayet açık bir ruhsal işitme olayıdır. Dr. Refet Kayserilioğlu şunu da ilave ediyor: "Lamia Hanım'ın oturduğu masa ile kapı arasında sadece üç adamlık mesafe vardır. Bu şekilde yerinden kapıya giden kişi sadece 1 saniyede kapıyı açıp kapının önünde birisinin olup olmadığını görür. Aslında Lamia Hanım'ın üç senedir aynı yerde çalıştıkları bir arkadaşının sesini gayet iyi tanınması da normaldir.

Duyu Ötesine Varmak

BİHTER SOMER

Kendimizi başkalarından çok başka, farklı da zannetsek, aslında hepimiz hayattan aynı şeyleri bekleriz. İsteklerimiz, ümitlerimiz birbirine çok benzer... Hepimiz sevmeyi, çok sevmeyi, anlaşılmayı, bilinmeyi isteriz; sevdiğimiz yakınımda, başarılı ve kazançlı bir ömür sürerken, huzurlu ve sağlıklı rahat nefesler alıp vermeyi dileriz. Oysa yaşananlar, başa gelenler, bunlara ulaşmanın zor olduğunu, hatta mümkün olmadığını anlatır gibidir bize. Teknoloji, bilim ve sanat bile bir yandan var güçleri ile mutluluğu ve huzuru elde etmeye çalışırken, bir yandan da onları hiçbir zaman tam anlamıyla elde edemeyeceğimizi ispat etmek ister gibidirler.

Her şey gönlümüzün dilediği şekilde güzel, toz pembe olsaydı, gerçekten mutlu olur muyduk? Hayatla ve kendiyile ilgili düşünceleri yatışmış, kafası karışık olmayan insanlar, az sayıda olsalar da insanlığın her döneminde bir şekilde aramızda bulunup anlatmaya çalışmışlar ki, başımıza

gelen tatsız, acı olaylar, bu dünyada rahata, huzura, kazanca, sevgiye ulaşamayacağımızı değil, onlara ulaşmanın herkesin gördüğü, bildiği, doğru zannettiğinden başka yolları olduğunu görebilmemiz için olup durmaktadır:

Huzura kavuşmak, hayır yapmakla, iyilik etmekle, sevmekle olur.

Mutluluk ve tamamlanma hissi, gönlün dilediğini, aklın hükmettiğini elde etmekle değil, insanın kendinden ürettiği, meydana getirdiği iyi ve güzel şeyleri başkalarına vermekle, bırakmakla gerçekleşir.

Korkusuz olmak için, gerçeğin hiçbir zaman şaşmadığını ve er geç ortaya çıkacağını bilmek gerektiğinden, Yaratana olan inanç ve onun doğrularına teslimiyet önde gelmelidir. Sevmek isteyen kişi, kendini sevimsiz hale getiren şeylerden kaçınmalıdır.

Esas kazanç tevazu ile elde edilir.

Ve bütün elde etmek istediğimiz şeyleri kendimizi yükselterek, bilgi ile elde edebiliriz.

Bunları söyleyenlerle, paranın, maddenin, parayla, maddeyle sağlanan gücün ve iktidarın asıl gaye olduğunu söyleyenler arasında gidip gelen insan, hangi yöne doğru giderse gitsin, dünyada varolmadan önce varolduğu bir başka yerin özlemiyle mi, yoksa buradan sonra gideceği bir yerin hayaliyle mi bilinmez, eğer hastalıklı düşüncelerle zihni bulanmamışsa, hep bir tılsım, bir sihir, mucizevi bir yan arar durur hayatta. En gerçekçi olanlar bile, işleyip giden düzenin dışında, olağanüstü, heyecan verici bir şeyin hiç yoktan gelip onları bulmasını, korkutmadan kendilerinden geçirmesini hayal ederler. Hiç hesapta yokken hayalleri gerçek olursa, devasız hastalıkları bilinmeyen bir şekilde aniden iyileşirse, gözlerinin önünde bir şey kaybolursa, sonra yeniden oelirirse, kanatsız uçmak mümkün olabilse. Olmayacak şeyleri düşünmekten vazgeçip hayatın gerçeklerine(!) dönenlerin yanında pek az insan, mucize denilen şeyi düşüncelerinde bulup onu kendileri yaratmayı isterler.

İnsanın beş duyusuyla algıladığı, oluşturduğu çevrenin, yaptığı işlerin, koyduğu kuralların ötesinde ve dışında başka bir plan, boyut, düzen olduğuna, onun kendine özgü kuralları olduğuna inanıp onu aramak ve bulmak için çalışanlarla, hayatta elde etmek istediği şeyleri ancak kendini yükselterek bilgi ile elde edebileceğini bilenlerin yolları bir yerde birleşir. Birinciler o düzenin kurallarıyla, zamana ve toplumlara göre değişmeyen doğru esaslara, ahlâki

premsiplefe dayalı kendi dünya düzenimizin kuralları arasındaki bağlantıları bir bir bulup çıkarırken, ikinciler kendilerini geliştirip yükseldikçe bazı özellikler kazanmaya başladıklarını gözlemlerler. İyi ve doğru olmaya çabalarlar; zamanı boşa harcamamaya, az zamanda çok iş yapmaya çalışırlar; yanlışa ve boşa adım atmamak, doğru kararlar verebilmek, yeni şeyler öğrenmek için bilgi ile donanmaya gayret ederler. Bunları yaptıkça kendilerinde olumlu gelişmelerin yanında değişiklikler de farkederler: Bazı olayların gelişimini doğru tahmin edebildiklerini, aldıkları bazı kararların daha isabetli ve hayırlı sonuçlara yol açıcı olduğunu gözlemleyeceklerdir. Bu arada gerçekleşen rüyalar görmeye, başka insanların, en başta sevdiklerinin duygularını hissedip, düşüncelerini doğru tahmin etmeye başlamışlardır bile.

Bu hâl, maddeye boğulmuş yaşayan insanların yanında, hayatın anlamını sorgulayan, aklını iyiye ve güzele kullanan, dürüst olmaya, zamanını olumlu ve faydalı işlerle harcamaya çalışan, uyanık ve bilgili olmak isteyen iyi bir insanın, kendiliğinden gelişen, ortalama halidir. Bunun ötesine ulaşmak için, görülmeyenleri görmek, duyulmayanları duymak, insanların duygu ve düşüncelerini satır satır, kitap gibi okumak, sevdikleriyle uzaktan, aracısız haberleşip anlaşmak, düşünceleriyle maddeye şekil vermeyi, olacakları önceden bilebilmeyi başarabilmek için başka hususlar öne çıkmaktadır:

1. İnsanın, yaşamın ve kendisinin manevi yönü ile ilgili doğru bilgileri arayıp bir araya toplaması, onları incelemesi, bu konuda akla ve mantığa dayalı, bütünleşmiş, sağlam bir inanç oluşturması gerekir.

2. Bu inanç yitirilmemek, aksine geliştirilmek için sıkça kontrol edilmeli, yeniliklerle güçlendirilmelidir.

3. Yanlıştan, kötülükten, gizli kapaklı işlerden (bir şeyi başarmak ve bitirmek için saklı tutmak hariç), kendi yanlışını ve kötülüğünü çeşitli nedenlerle örtmeye, gizlemeye çalışmaktan kaçınılmalıdır.

4. Ayartıcı, yıkıcı fikirlerin, rüzgârların etkisinde kalmayarak, böyle insanların, moda gibi esip geçen böyle akımların, dalgaların karşısında sağduyulu, kendine hakim akılcılıktan ve doğrulardan şaşmadan, hayırsızlığın geçip gitmesi sabırla beklenmelidir.

5. Bir üst realiteye geçecek olanın, eskisini geride bırakması, sarsıntılara, sancılara neden olabilir. Hayatta başımıza gelen kimi olaylar, beklenmedik gelişmeler, bu geçişi, sıçramayı gerçekleştirmemiz için bir sınav niteliği taşıyabilirler. Onları inceleyerek bize vurulmuş darbeler, uğradığımız hak-sızlıklar gibi değil, yükselmemizi kolaylaştıran faktörler olarak görebilmeliyiz.

6. Yükselmeye arınmayı bir arada düşünmeli ve yaşamalıyız. Bir yandan iyi, doğru, çalışkan, bilgili ve herkesi, her şeyi seven olmayı başarmaya çalışırken, bir yandan da kendi içimizde, sadece kendimizden sorumlu olduğumuzu bilerek kinden, nefretten,

kendine hakim olamayıp kolayca hiddetlenmekten, onu bunu arkadan çekiştirip, hakkında ileri geri konuşmaktan, yalandan uzak durmaya gayret etmeliyiz. Bunları bir arada yaparsak sabrımız, dayanıklılığımız daha büyük, daha yenilmez olur.

Nice savaşlar kazanmış yaşlı bir ruhun, genç bir bedende bile olsa halinde bir başalık, bir bilgelik vardır. Çok konuşmaz, kolay etki altında kalmaz, taşkın, hesapsız hareketlerde bulunmaz ve kendi toplumsal düzeyi yüksek ya aşağı olsun, insanlara karşı dürüst ve alçakgönüllüdür. Küçülebilmeyi bilmek, tevazu sahibi olmak iki nedenden ötürü gereklidir: Yükseldikçe kazanılacak üstünlükler ve meziyetlerle insan kendini diğerlerine kıyasla olmuş gibi, varılacak yere varmış gibi görürse, onları küçümserse, daha ileri adım atamayacak demektir. Ayrıca her şeyin en iyisini, doğrusunu kendi yaptığını düşünüyorsa, hiç ummadığı bir kişiden, diğer canlılardan, hatta cansız şeylerden ona gelecek gerçeklere, yeni ipuçlarına, kavrayışındaki bütünlüğü güçlendirecek yeni bilgilere kendini kapatmış olur. İnsanları kendi evlâdı gibi sevmeden, onlar için iyiliklerle dolu olup kendini vazifeli saymadan, beş duyu ötesini algılamak zordur. İnsanlara bunu deneysel yolla gösterebilmek için görevli olan medyumlar dahi, bunu unutmadıkları sürece özelliklerini koruyabilirler ve bir gün o özelliklere kendileri gerçekten sahip olabilirler.

Kabuğundan Sıyrılmak

Nadide Kılıç

Gazeteden evine gelinceye kadar geçen süre bir anlık nefes gibi geçivermişti. Kendisini apartmanının önünde bulunca şaşırды. Saatine baktı... neredeyse bir-bir buçuk saattir yoldaydı. Ama o, yol boyunca hep yeni aldığı işini düşünmüştü. Yazı işleri müdürünün bu görevi onca insanı eleyip kendisine vermesi, onu dinmez bir coşkunluğun içine çekmişti. Bir an önce evine varıp, bütün ön hazırlıklarını yaparak işe koyulmak için uçtuğunu anlamamıştı. Sadık, otomobilini yüz-yüz yirmi kilometrede sürdürdüğüne inanamıyordu. Seçilmiş olmanın sevinci onu duygularının doruğuna çıkarmış olacaktı ki, toplumsal sorumluluklarını bile unutmuştu.

Evine girer girmez, mutfaktan bir bardak su alıp, kanepeye uzandı. Sakinleşmek, hakettiği görevini kendine hazmettirmek istiyordu. Çünkü bilâ inanamıyordu. Müdürü ona güveniyordu. Basbelli bilgi ve tecrübesini, çalışma disiplini biliyor, ondaki araştırmacı gazetecilik ruhunu görüyordu. İçindeki, yine kabardı, karşı duvardaki hedef tahtasına ard arda üç ok attı. Üçü de hedefi geçirdi. Sevincinin barajı aşması konsantrasyonunu bozmuştu. Üçüncü ok bir metre yukarıda asılı duran, tablonun kabuklarına çarparak, bumerang gibi dönüp kanepeye saplandı. Sadık can havliyle doğruldu. Çünkü hedef oku, bacağına çok yakın bir yere saplanmıştı. Sadık, bir oka, bir tabloya baktı. Gözlerini dehşetle açtı. Bu ona bir uyarıydı. Belki de yeni aldığı işte uğursuzluk yaşayacaktı. Salonun ortasında ayakta dururken, oku fırlatan kabuklu tablodan gözlerini ayıramıyordu. Durgunlaşmıştı... On dakika önce Dünya'ya sığdıramadığı sevinci,

balonun hava kaçırmaması gibi odaya yayılmış, sönmüştü.

Sadık, titrek adımlarla tabloya doğru yürüdü. Korkak ve güvensiz insanların kaçamak tavırlarıyla, tabloya dokundu. Ellerini kabukların üzerinde gezdirirken karakışta kalmışçasına titredi. Oysa hava terletecek kadar sıcaktı. Onu titreten, korkutan, bu tablonun sanatçısıydı. Dünyanın hiçbir yerinde duyulmayan, görülmeyen bir teknikle eserler veriyordu. Fikret Otyam gibi Toroslardaki dağ köyünde de yaşamıyordu, ki Sadık ona kolay ulaşabilsin. Kapısına dayanıp, onunla röportaj yapmak istediğini söyleyebilsin!? Ülkenin belki de dünyanın tek kabuk sanatçısı, insanlarla iç içe yaşıyordu. Her yerde, her zaman görünebilirken en umulmadık yerde de sırı kadem basıyordu. O gerçekten, eserlerindeki kabuklar kadar gizemli bir sanatçıydı sadece... Ayaklarının ucuna basıp geri geri giderek bir koltuğa oturdu. Hedef okunu duvara kendisinin fırlattığını çoktan unutmuştu. Korkuyordu. Elleriyle yüzünü kapatarak sessizce bekledi. Parmak aralarından sabit bakışlarla yine de tabloyu seyre daldı.

Birdenbire ayağa kalktı. Yine kasırğa gibi heyecan onu içine çekmişti. Ya başarırsa! Hiç kimsenin beceremediğini becerirse? Düşlediği olağanüstü günlere ulaşabilirdi.

Çılgınca insanların arasına dalmak, onu arayıp bulmak merakı, imkânsızla buluşmanın tedirginliğine karışıyor, içi içine sığmıyordu. Olağanüstü bir yazı çıkarabilirdi. Bir an beceremediğini düşündü. Ya onu bulamazsa? Bütün çabaları boşa gidecek, arkadaşları arasında da iti-

barı sıfırın altına düşecekti. Ya onu bulursa! kabuğunun sırtına varırsa, genç sanatçılara ve okuyucularına bu sırrı ulaştırırsa, değmez miydi rezil olmayı göze almaya.

Kabuk, varoluşun kurgusu tamamlanırken varlıklarla kâinatın harcı karılırken, O'nun en son koyduğu en önemli malzemelerden biriydi. Belki de sıfırdan sonsuza uzanan ab-ı hayal temsilinin, son perdesinin en önemli repliği. Çünkü kıpırdanan, nefes alan her varlığın yaşamını sürdürdürebilmesi, zamansız yokluğun vurgunuyla sakatlanmaması için gerekliydi. Kabuk bir kalkan gibi doğal bir savunum aracıydı. O adildi... hiçbir varlık yoktu ki kabuktan yoksun olsun, hatta bazı varlıklar, iç çekirdeklerinden dış çeperlerine yakın bölgelerine uzanan tarayıcı görevi yapan tv antenleri gibi güçlü alarm ağına sahipti. Bu ağ sayesinde o varlıklar, dış tehlikeleri sezerek önlem alabilmeyi, ta iç merkezlerinde duyulan sinyalin hızına eş bir maharetle çözererek başarabiliyorlardı. Bunu yaparken ömürlerine ömür kattıklarını anlamlandıramıyor olabilirlerdi. Çünkü O, varlıklara yaşam sistemini muntazam hazırlayıp sunmuştu. Uygulayış yeteneği bile her varlığın iç özlemine yazılmıştı.

Ama O, sadece birini diğer varlıklardan ayırması, başka yaratmıştı... onu bütün çekiciliğine, naipliğine yaraşır biçimde sağlam, saydam iç içe iki su kesesi içinde büyütmüş olgunlaştırmıştı. İşte onun için insan, dünyadaki tek kabuk-

suz varlıktı. Yazının belgelendiremediği, nesebin Dünya'da ilk uyandığı zamanlarda insan, orta yerde büyük yapraklı dev bitkilerle dev hayvanlar arasında kalınca şaşkınlaşarak, kendini savunmasız sandı. Ovalarda, kıyılarda barınamadı... Kendine korunak olabilecek yerlere çekildi, mağaralara sığındı. Hep birlikte yaşadılar. Kimbilir o günlerde, salyangoz kabuklarıyla mağara duvarlarını çizerek süslerken kendine sunulan kabuksuz doğumun sınırsız özgürlüğünden habersizdi.

O dönemler, Dünya'da her şey devasa ölçütlerde yaşanırdı. Rüzgârlar bugünkü gibi meltemsi bir hoşlukta esmiyordu. Kasırgalara ve hortumlara nazire yapacak denli yıkıcı ve yokedici bir hızla önüne kattığı her varlığı kasıp kavuruyordu. Yağmurlar günlerce, aylarca sürerdi. Seller, tufanlara dönüşür, içine düşenleri yokedinceye kadar sürükler, canlılar çırpındıkça, azgınlaşarak yayılır, her yanı kaplardı. Ta ki, kabuklarının içinde hareketsiz kalan yaşamlar sönünce sinerek, çisentiye dönüşürdü... Ama her tufan, her kasırga yeryüzünde nesilleri yokederek giderdi.

İnsan, hep varoldu, her zaman daha güçlendirdi kendini daha çok geliştirerek yaşadı. Önceleri "savunmasızım" diye mağaralarda büzülürken, kabuksuz olmanın gücünü keşfetti... mağaralardan kıyılara, ovalara indi... Taşı yontarak biçim verdi. Taş baltalarla ağaçları kesti... ağaç kabuklarını delip

ıçlerini oydu, tekneler yaptı. Ölmüş kaplumbağa ve salyangozları kabuklarından çıkarıp, su kapları yaptı. O zamanlar insan masumdu, bunları yaşamak, savunmak adına yapıyordu.

Yaşama ve başarma içgüdüğü sayesinde insan durdurak tanımadı... tıynetinde hep yeniyi bulma arzusuyla çalıştı, çırpındı... mağarada korkuyla birbirine sokularak nefeslerinde oksijen süzdüğü o günlerden geçti... ayrı ayrı evciklerde yaşamaya başladığı bugünlere geldi. Bilgisayarlarla donandı. Tuşlara dokunarak internete girdi. Dünya'ya parmaklarıyla sarılmak, yalnızlığını yoketmek istedi. Zamanını tıklamalara harcarken, sitesine bırakılan e-mail'leri okudu... Ama o, mağarada kucaklaştığı kolları gözledi, nefesleri özledi. Özledi de söyleyemedi. Mağarada gönül gönüle olduğu kendi gibi olandan insandan çekiniyordu. Korkuyordu. Cinsiyetle kör bir yarışma içine sürüklenmişti. Üstelik, sadece parmakları esnekti. Ağırlaşmıştı insan. Yarattığı sanal dünyalarda, ya-pay hedefleri ve yapay korkuları sırtına bindire bindire kabuklanmıştı. Kucaklansa bile bunu hissetmesi artık imkânsızdı. Oysa bir umut, küçücük nokta kadar henüz sönmemiş bir ışık, hâlâ yanıyordu... Sanal-isteklerini dindirerek özel istekleri için öze inebilirse, göz göze bakabilirse kollarına can verebilirdi.

Sadık onun gidebileceği her yere gitmeye kararlıydı. Üç gündür İstanbul'un altını üstüne getirmiş, gitmediği yer kalmamıştı. Üstelik koca kentin her İlçe Nüfus Müdürlüklerini bile kontrol ettirmişti, bir türlü kaydına rastlanamamıştı. Onu tanıyanlar çıksa da "Şurda oturuyor" diyememişlerdi. Sadık ümitsiz değildi, bunca olumsuzluğa rağmen ona çok yakın olduğunu seziyordu. Mutlaka onunla buluşarak konuşacak, röportaj yapacaktı... O, olağanüstü bir sanatçıdan olağanüstü bir haber çıkaracaktı. Gönülünün yorulduğu bir gün İstinye'de balıkçıların önünden geçiyordu...Canı balık çekti. Durdu "yarım kilo mezzit verir misin baba" diye balıkçıya seslendi. Balıkçı "Roka da ister misin roka?" diye seslenirken, Sadık cebinden para çıkartmaya çalışıyordu, ki yere para düştüğünü sandı... Oysa tuhaf ve tok bir ses duyulmuştu. Eğildi düşürdüğü parayı almak istedi. Oysa yerde bir kabuk duruyordu. Şaşırdı, kabuk tıpkı evdeki tablodan

kopmuş gibi tıpatıp aynıydı. Eline alıp cebine koydu. Yavaş yavaş yürümeye başladı. Bu kabuk nasıl olup da cebine girmişti bir türlü anlam veremedi. Eve girdiğinde hemen tabloya koştu. Mutlak bir kabuk eksik olmalıydı. Kontrol etti hiç eksik yoktu. Sessizce kanepeye oturdu. Tabloya bakarak kendi kendine konuştu:

"Ah seni bir bulsam. İlk soracağım soru bu kabukları nereden topladığın" olacak. Bugüne değin doğada görmediğim farklı bir kalınlığı ve dokusu var. Hani desem ki kaplumbağanın bağıası, o kadar pahalı ki, böyle bolca harcayamazsın. Zaten o çok parlak olur, sedef gibi... Bu mat üstelik kahverengiyle siyaha çalan da bir rengi var. "Haklısın bu bağa değil, benim kabuklarım. Bizzat ben kendimden kopartarak o tabloları yaptım. Bunları hiçbir yerde bulamazsınız. Bunun için kıymetli. Yok canım sanatsal değerinden çok ibret-i alem için önemlidir diyebilirim." Sergisinden çıkarken böyle konuşmuştu. Sadık dün gibi hatırlıyordu. Kabuk ressamı ne demek istemişti, bir anlam verememişti. Şimdi de anlamadığı gibi...

Eğildi ayakkabılarını çıkarmak istedi günboyu koşurmaktan ayakları yorulmuştu. Direksiyonda kimbilir kaç kilometre yol gitmişti. Vücudunun yorulduğunu da anlamamıştı. Bağcıklarını çözerken kendi kendine düşünüyordu. Müdürüne yarım bu işi yapamıyorum nasıl derdi. Ya arkadaşları onun başaramadığını öğrenirlerse hali ne olurdu, mutlaka alay konusu yaparlardı onu. Bu meslekte "Pes etmek" olmazdı. Olamazdı meslek adabına yakışmazdı. Prestiji beş paralık olurdu. "Adam sende" dedi "olursa olsun. Üçkâğıtçılık mı yaptım, adam mı öldürdüm, kime ne kötülük ettim, alt tarafı bir adamı bulamıyorum yahu! Cesaretle müdürün karşısına çıkmalıyım" diye düşünürken büyük bir ferahlama duymuştu. Yüreğinde ve başında bir genişlik hissetti. Ayakkabılarını çıkarmıştı ki tak tak, takur tukur sesleriyle her yanından bir şeyler dökülmeye başladı. Halının üstü kabuklarla doluydu.

Eğildi birini aldı. Duvardaki kabuklu tabloyla karşılaştırdı. Şimdi tanıdı. Bu gerçekten insandan dökülen kabuklarla bezenmişti. İbret-i âlem için.

Sadık öyle ferahladı ki banyoya koşup yüzünü yıkadı. Havluyla silinirken aynaya baktı. Tıpkı kabuk ressamı gibi gülümsüyordu.

Bozulanlar Nasıl Düzelecek?

(Baş tarafı 7. sayfada)

çekerken, bir daha kötülük yapmayacağına söz verirse ve sözünde durursa, Yaratan onu bağışlayabilir. Yoksa hiç kimsenin yaptığı kötülük yanına kâr kalmaz. Bu gerçeği dinler baştanberi söyleyegelmişlerdir.

Şu sözleri dikkatle dinleyelim: *“O'nun lâneti, yalnız aranızdan kötülere âlet olanlardır. Şüphesiz ki O, ancak bağışlar ve ceza verir. Siz, size azap geldiği zaman mı, kötülüklerden vazgeçip asıl doğruyu bulmuş olacaksınız. İşte o zaman sizin için çok geç olacak.”*

Yaratanın, İlâhi düzenin yaptırımları (müeyyideleri) şaşmadan işler, otomatik olarak işler. Bundan kimse kaçamaz. Cezadan, belâdan kurtulmanın bir tek yolu vardır. Kötülüklerden vazgeçmek, pişman olmak, bir daha kesin

yapmamaktır. Ve mutlaka çok iyilikler yaparak, insanları ve canlıları çok severek onlara hizmet etmektir. O, bizleri sevgisinden varetmiştir, bizleri çok sevmektedir. Bizlerin iyi olmamızı, yükselmenin beş esasını uygulayarak yükselmemizi, üstün insan olmamızı istemektedir. *O, asla zalim değildir, sevgi ve merhamet doludur. Koyduğu bütün kanunlar, bütün yaptırımlar insanların hayrındır. İnsanlar yükseldikçe bu gerçeği ve O'nun sevgi dolu oluşunu, bağışlayıcı oluşunu ve yüceliğini daha çok görmekte ve O'na şükretmektedirler.*

İnsanlarımız bu temel esasları benimserse, ülkemiz süratle birliğe, huzura, yüceliğe ve hızlı gelişmeye ulaşacaktır. O zaman dünyadaki yeri ve görevi de çok büyük olacaktır.

Bir İstanbul Klasiği

(Baş tarafı 12. sayfada)

yerlere gidesim gelir. Ama Çamlıca tepesinden İstanbul'a bir bakış, beni bu isteğimden vazgeçirmeye yeter. Salacak'tan gün batımını seyretmek ise ömre değer. İstanbul, onunla da onsuz da olunamayacak bir sevgili gibi...

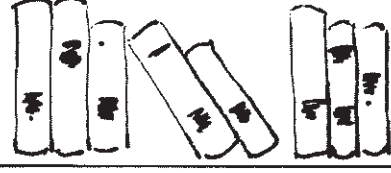
Zaman zaman, nüfus araba ve bina fazlalığından, hoyrat yapılaşmadan ve giderek yokolan maddi manevi değerlerden dolayı bunalıp, İstanbul'dan başka bir yere, hem de sağlık nedeniyle yerleşmeye kalksa bile, bin işveli bir sevgili gibi İstanbul, bir yerinden yine onu

kendine çekiyor. Ve bu ikilinin beraberliği yetmiş yıldır “Biz ayrılamayız” nakaratında sürüp gidiyor.

İstanbul, doğal güzellikleri ve tarihsel özellikleriyle, özelde orada yaşayanlara, genelde tüm insanlara Tanrısal bir armağan. Sayın Çelik Gülersoy ise, İstanbul'a ve İstanbullulara sunulmuş en büyük hediye. İstanbul'u daha da güzelleştirsin diye...

İstanbul varolduğu sürece, Çelik Gülersoy hayırla anılacak ve bir İstanbul Klasiği olarak yarınlara kalacak.

KİTAPLIK

Paris'te Son Osmanlılar, Hıfzı Topuz, Remzi Yayınevi, 302 s.

Nelda Bayraktar

Paris'te Son Osmanlılar 19. Yüzyılın ortalarından başlayarak 20.y.y.ın başlarına kadar geçen dönemde padişahlık rejimine karşı Türk Aydınlarının verdiği mücadeleleri ve Batılılaşma çabalarını anlatıyor. Bu olayların içinde Abdülmecit'in harem içinde görüp beğendiği ve ikballerinden yaptığı Gülustu ile yaşadığı aşk ve bu aşkın meyvası olan Mediha Sultan'ın aşkları, evlilikleri ve çileli hayatı da bir oya gibi işleniyor.

Osmanlı Padişahlarından Abdülmecit, Abdülaziz, ve Abdülhamit'in harem kadınları ile ilişkilerinin de verildiği kitapta, Nalandil, Perestu, Navekmisal, Rusdil, Zeynimelek v.b gibi kadın isimleri de oldukça zengin bir isim listesi haline geliveriyor. Erkek kadın ilişkilerinin kapalı kapılar ardında cereyan ettiği o günlerde Mediha Sultan'ın yaşadığı derin aşkın evliliğe doğru nasıl yönlendiğini keyifle okuyorsunuz. Bu arada Paris'e gitmiş olan Jön Türklerin liderleri olan Mehmet, Reşat ve Nuri Bey'lerin Paris Komününe girmeleri, ileri fikirlerini vatanlarına nasıl götürecekleri ile ilgili düşünce ve çabaları da oldukça heyecan verici. Onlara büyük güç veren *"Padişahların sarayına en güç giren şey doğruluktur. Onların çevresini sarmış kişiler doğruluğu kendisinden sakırlar. Onlara göre halkın çekmekte olduğu sıkıntılar tembellikleri sonucudur"* diyebilen cesur Mustafa Fazıl Paşa'nın ünlü mektubu ve yankıları da kitabın önemli bölümlerinden birini oluşturuyor.

Paris'te Son Osmanlılar kitabına Namık Kemal, Abdülhak Hamit, Sami Paşazade Sezai, Ali Suavi, Deli Fuat Paşa gibi aralarında ünlü yazar, sadrazam ve gazetecilerin de olduğu pek çok kişinin hayatları ve politik mücadeleleri büyük renk veriyor.

Kitabın en sonunda isimleri geçmiş olan kişilerin gerçek fotoğraflarını görebilmek çok güzel.

Hayatımız Mizah

Güngör Özyiğit

AYNADA GÖRÜLEN

Bir yazar, evine çağırdığı dostlarıyla birlikte çeşitli konularda konuşup, görüş alışverişinde bulunur.

Sohbetin koyulaştığı bir sırada, orada bulunan erkek konuklardan biri, kadınla ayna arasında ne gibi bir ayırım olduğunu sorar. Kimseden bir ses çıkmaması üzerine sorusunu yine kendi yanıtlar: "Ayna, konuşmaksızın, yalnızca yansıtır. Kadınsa, bir şey yansıtmadan habire konuşur."

Biraz sonra bu kere konuklardan bir hanım benzer bir soru sorar: "Erkeklerle kristal ayna arasındaki fark nedir?"

Kimseden çıt çıkmayınca, kadın sessizliği bozar: "Ayna yontulmuştur!"

Bu durumda kadın, aynada gördüğü hayaline, konuşmasıyla can, renk, duygu ve sıcaklık katıyor. Erkek ise, ayna karşısında, yontulmamış ham bir malzeme gibi, köşeli, sivri ve çıkıntılı bir varlık olarak duruyor... Ve kadın sevgisiyle sivriliklerin törpülenmesini, sertliklerin yumuşatılmasını, katılıkların esneyip, uyumlu hale gelmesini, öylece kadın elinde yontulup estetik bir boyut kazandırılmayı bekliyor. *Sonuçta anne elinde yoğurulan, eş sevgisiyle estetik bir varlık olarak biçimlenen erkek, kadın sayesinde kendini gerçekleştiriyor. Kadın ise, erkekle ilişkisinde,*

yaratıcılığın doruğuna çıkıyor. Her ikisinin sevgi sentezinde İNSAN denen kutsal varlık bütünleşiyor.

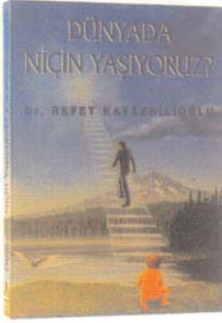
SEVGİ AKIMI VE DOLAŞIMI

Önemli olan genelde insanlar, özelde kadın-erkek arasında sevgi akımının ve dolaşımının sürüp gitmesi... Gönülden gönüle, gözden göze, elden ele geçen elektrik akımı gibi sevgi titreşiminin ilişkileri canlı, sıcak ve aydınlık tutabilmesi... Eğer akım sürüyorsa ilişkilerdeki pürüzler giderilebilir, zorluklar yenilir ve kişiler gitgide daha bir güzelleşir. Ama akım yoksa, ya da kesilmişse, o zaman ortadaki kiri hiçbir süpürge temizleyemez.

Şunun gibi: Elektrik süpürgesi satan biri, bir apartman dairesinin kapısını çalar. Kapıyı açan bayana "Hanımefendi, bu elimde gördüğünüz kovanın içinde çerçöp var" der ve bir kova pisliği evin içine doğru savurarak yere döker. Sonra da şöyle bir iddiada bulunur: "Hanımefendi, elimdeki elektrik süpürgesi ile beş dakika içinde, bunu temizleyemezsem, oturup bu pisliği yiyeceğim!"

Evin hanımı, satıcıya bir ikram olarak "Beyefendi, üstüne domates sosu da ister misiniz?" der ve devam eder "Zira elektrikler kesik de!"

SEVGİ YAYINLARI

DÜNYADA NİÇİN YAŞIYORUZ
Dr. Refet Kayserilioğlu

DOĞRU YAŞAMA BİLGİLERİ
Dr. Refet Kayserilioğlu

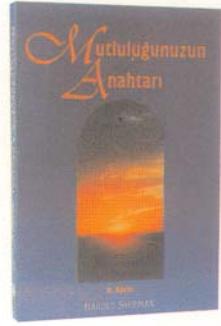
ÜSTÜN İNSAN OLMAK
Dr. Refet Kayserilioğlu

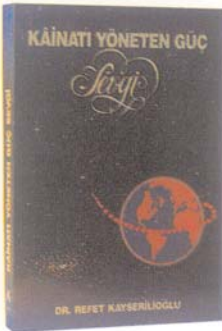
BİZİM CELSELERİMİZ

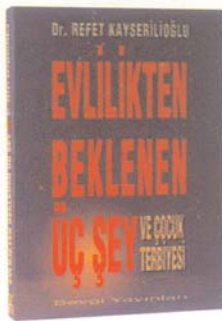
SEVİNİZ BİRLEŞİNİZ BİR OLUNUZ
Dr. Refet Kayserilioğlu

MİTLULUĞUNUZUN ANAHTARI
Harold Sherman

KAINATI YÖNETEN GÜÇ
Dr. Refet Kayserilioğlu

EVLİKTEN BEKLENEN ÜÇ ŞEY
Dr. Refet Kayserilioğlu

BİR CAN YOĞRULDU
Dr. Refet Kayserilioğlu

İsteme Adresi: SEVGİ YAYINLARI P.K. 471 Beyoğlu - İSTANBUL
veya: Taksim, Aydede Caddesi. Kıvılcım Apt. No: 4/5 Beyoğlu - İST.
Tel: (0212) 250 42 42

Dr. REFET KAYSERİLİOĞLU

önce ben
değil,
önce
sen.

SEVGİ YAYINLARI

YENİ ÇI

ÖNCE BEN DEĞİL, ÖNCE SEN.

Dr. REFET KAYSERİLİOĞLU

Tüm insanları kendi evladı gibi seven, onlara yardıma, hizmete koşan,
doğru yolu gösteren Hayırlılardan olmayı istemez misiniz?...

“Önce ben değil, ÖNCE SEN” diyen O hayırlılar,

Yaratan'ın yücelttiği ve tüm insanların sevdiği, saydığı ve örnek aldığı
DEĞERLİLERDEN olurlar...

Bütün kitapçılarda

İsteme Adresi: Sevgi Yayınları, P.K. 471 Beyoğlu 80090 İstanbul Tel: 252 85 85 - 250 42 42